

Μια έκθεση της Διεθνούς Μπαχάι Κοινότητας με την ευκαιρία της πεντηκοστής επετείου των Ηνωμένων Εθνών

Οκτώβριος 1995

Διεθνής Μπαχάι Κοινότητα
Γραφείο Ηνωμένων Εθνών - Νέα Υόρκη

ISBN 960-7521-07-2

Copyright Ελληνικής Έκδοσης:
(c) 1996 Εκδόσεις Αηδόνη(r)
Πανελλήνιος Σύνδεσμος των Μπαχάι(r)

Πρώτη Έκδοση

Η παρούσα έκδοση είναι μετάφραση της αγγλικής:
"Turning Point for All Nations"
A Statement of the Baha'i International Community
on the Occasion of the 50th Anniversary of the United Nations

(c) 1995 Baha'i International Community
United Nations Office

Περιεχόμενα

- I. Εισαγωγή: Μια ευκαιρία για συλλογισμό
- II. Αναγνωρίζοντας το Ιστορικό Πλαίσιο: Έκκληση στους Ηγέτες του Κόσμου
- III. Προσδιορίζοντας ένα ρόλο για τον ΟΗΕ μέσα στην αναδυόμενη διεθνή τάξη
 - A. Ανασταίνοντας τη Γενική Συνέλευση
 1. Καθορίζοντας το ελάχιστο των προϋποθέσεων για την εκλογή μελών
 2. Ορίζοντας μια Επιτροπή για να μελετήσει τα σύνορα
 3. Αναζητώντας νέους οικονομικούς κανονισμούς
 4. Δέσμευση για μια παγκόσμια βοηθητική γλώσσα και μια κοινή γραφή
 5. Διερευνώντας τη δυνατότητα καθιέρωσης μιας διεθνούς νομισματικής μονάδας
 - B. Αναπτύσσοντας μια σημαντική εκτελεστική λειτουργία
 1. Περιορίζοντας την άσκηση της δύναμης του βέτο
 2. Θεσμοθετώντας αντ' χोक στρατιωτικούς κανονισμούς
 3. Εφαρμόζοντας την ιδέα της συλλογικής ασφάλειας σε άλλα προβλήματα των λαών του κόσμου
4. Διατηρώντας πετυχημένους θεσμούς του ΟΗΕ με ανεξάρτητη εκτελεστική λειτουργία
- Γ. Ένα Ενισχυμένο Παγκόσμιο Δικαστήριο
 1. Διευρύνοντας τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου
 2. Συντονίζοντας τα Θεματικά Δικαστήρια
- IV. Απελευθερώνοντας τη δύναμη του ατόμου:
Μια κρίσιμη πρόκληση για την αναδυόμενη Διεθνή Τάξη
 - A. Προωθώντας την Οικονομική Ανάπτυξη
 1. Ξεκινώντας μια αποφασιστική εκστρατεία για την υλοποίηση του Οδηγού 21
 - B. Προστατεύοντας θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματα
 1. Ενίσχυση του μηχανισμού του ΟΗΕ για έλεγχο, εφαρμογή και συνέχιση
 2. Ενθάρρυνση καθολικής επικύρωσης διεθνών συνθηκών για τα ανθρώπινα δικαιώματα

3. Εξασφάλιση σεβασμού για τα ελεγκτικά όργανα του ΟΗΕ τα οποία ασχολούνται με τα ανθρώπινα δικαιώματα

Γ. Προάγοντας τη θέση των Γυναικών

1. Αυξάνοντας τη συμμετοχή των γυναικών στις αντιπροσωπείες των κρατών μελών

2. Ενθαρρύνοντας την καθολική επικύρωση διεθνών συνθηκών που προβάλλουν τα δικαιώματα των γυναικών και βελτιώνουν τη θέση τους.

3. Σχεδιάζοντας εκ των προτέρων την εφαρμογή του Προγράμματος Δράσης του Πεκίνου

Δ. Δίνοντας έμφαση στην ηθική ανάπτυξη

1. Προωθώντας την ανάπτυξη διδακτικής ύλης για την ηθική εκπαίδευση στα σχολεία

V. Κρίσιμη Καμπή για όλα τα έθνη: Έκκληση στους ηγέτες του κόσμου

Σημειώσεις

Κρίσιμη Καμπή για

Όλα τα Έθνη

Μια έκθεση της Διεθνούς Μπαχάι Κοινότητας με την ευκαιρία της πεντηκοστής επετείου των Ηνωμένων Εθνών

«Η ενοποίηση ολόκληρης της ανθρωπότητας αποτελεί, τη σφραγίδα της φάσης στην οποία πλησιάζει τώρα η ανθρώπινη κοινωνία. Η ενότητα της οικογένειας, της φυλής, της πόλης κράτους και του έθνους έχει επιχειρηθεί αλλεπάλληλα και έχει πλήρως καθιερωθεί. Η παγκόσμια ενότητα είναι ο στόχος προς τον οποίο αγωνίζεται αυτή η βασανισμένη ανθρωπότητα. Το χτίσιμο των εθνών έχει φτάσει σε πέρας. Η αναρχία που ενυπάρχει στην κρατική εξουσία προχωρεί προς μια αποκορύφωση. Ένας κόσμος ο οποίος βαδίζει προς την ωριμότητα, πρέπει να εγκαταλείψει αυτό το φετίχ, να αναγνωρίσει την ενότητα και ολότητα των ανθρώπινων σχέσεων και να καθιερώσει μια και καλή το μηχανισμό που μπορεί να ενσαρκώσει καλύτερα αυτή τη θεμελιώδη αρχή της ζωής του.»

Σόγι Εφέντι, 1936

I. Εισαγωγή: Μια ευκαιρία για συλλογισμό

Ο εικοστός αιώνας, μία από τις πιο ταραχώδεις περιόδους της ανθρώπινης ιστορίας, σημαδεύτηκε από αναρίθμητες αναταραχές και ριζικές αποκλίσεις από το παρελθόν. Μερικές από αυτές τις αναταραχές, που ποικίλλουν από την κατάρρευση του αποικιακού συστήματος και των μεγάλων αυτοκρατοριών του δεκάτου ενάτου αιώνα μέχρι την ακμή και πτώση των εκτεταμένων και καταστρεπτικών πειραμάτων του ολοκληρωτισμού, του φασισμού και του κομμουνισμού, υπήρξαν εξαιρετικά ολέθριες και είχαν ως αποτέλεσμα το θάνατο εκατομμυρίων, το ξερίζωμα παλαιών τρόπων ζωής και παραδόσεων και την κατάρρευση δοκιμασμένων από το χρόνο θεσμών. Υπήρξαν άλλα κινήματα και ρεύματα εμφανώς θετικότερα. Επιστημονικές ανακαλύψεις και νέες κοινωνικές αντιλήψεις προκάλεσαν πολλές κοινωνικές, οικονομικές και πολιτιστικές μεταβολές. Έχει ανοίξει ο δρόμος για νέους προσδιορισμούς των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και επιβεβαιώσεις της ατομικής αξιοπρέπειας, για εκτεταμένες ευκαιρίες ατομικού και συλλογικού επιτεύγματος και για τολμηρούς νέους τομείς προόδου της ανθρωπίνης γνώσης και συνείδησης.

Αυτή η διπλή διαδικασία -η κατάρρευση των παλαιών θεσμών από τη μια πλευρά και το άνθισμα νέων τρόπων σκέψης από την άλλη- αποτελεί ένδειξη μιας μοναδικής τάσης που έχει αποκτήσει ορμή στη διάρκεια των τελευταίων εκατό χρόνων: της τάσης προς μία συνεχώς αυξανόμενη αλληλεξάρτηση και ενοποίηση της ανθρωπότητας.

Αυτή η τάση διαφαίνεται σε ποικίλα φαινόμενα, από τη συγχώνευση των οικονομικών αγορών του κόσμου, οι οποίες με τη σειρά τους αντανακλούν την εμπιστοσύνη της ανθρωπότητας στις ποικίλες και αλληλεξαρτώμενες πηγές ενέργειας, τροφής, πρώτων υλών, τεχνολογίας και γνώσης, μέχρι τη διαμόρφωση παγκόσμιων συστημάτων επικοινωνίας και μεταφοράς. Αντανακλάται στην επιστημονική αντίληψη της αλληλοσυνδεόμενης γήινης βιόσφαιρας, που έχει προσδώσει με τη σειρά της νέα επιτακτικότητα στην ανάγκη για παγκόσμιο συντονισμό. Φανερώνεται, αν και με ολέθριο τρόπο, στις δυνατότητες των σύγχρονων συστημάτων εξοπλισμού τα οποία έχουν

βαθμιαία αυξηθεί σε δύναμη στο βαθμό που μπορεί τώρα μια χούφτα ανθρώπων να φέρει το τέλος του ίδιου του ανθρώπινου πολιτισμού. Η παγκόσμια επίγνωση αυτής της τάσης -τόσο στις δημιουργικές όσο και στις καταστρεπτικές της εκφράσεις- είναι εκείνη που προσδίδει τέτοια δριμύτητα στην οικεία φωτογραφία της γης ως μιας περιστρεφόμενης σφαίρας από γαλάζιο και λευκό σε αντίθεση με το απεριόριστο σκότος του διαστήματος, μια εικόνα που αποκρυσταλλώνει την αναγνώριση ότι είμαστε ένας μοναδικός λαός, πλούσιος στην ποικιλομορφία, που ζούμε σε μια κοινή πατρίδα.

Η τάση αυτή αντανakλάται επίσης και στις σταθερές προσπάθειες των εθνών του κόσμου να πλάσουν ένα παγκόσμιο πολιτικό σύστημα που μπορεί να εξασφαλίσει για την ανθρωπότητα τη δυνατότητα για ειρήνη, δικαιοσύνη και ευημερία. Δυο φορές μέσα σε αυτό τον αιώνα η ανθρωπότητα αποπειράθηκε να πραγματοποιήσει μια νέα διεθνή τάξη. Κάθε απόπειρα επιδίωξε να αφοσιωθεί στην ανακύπτουσα αναγνώριση της παγκόσμιας αλληλεξάρτησης, διαφυλάσσοντας συνάμα άθικτο το σύστημα που βάζει την εξουσία του κράτους πάνω απ'όλα. Κάνοντας μια ανασκόπηση του αιώνα που τελειώνει τώρα, η Κοινωνία των Εθνών, μια εντυπωσιακή καινοτομία στην ιδέα της συλλογικής ασφάλειας, σήμανε το πρώτο αποφασιστικό βήμα προς την παγκόσμια τάξη.

Η δεύτερη προσπάθεια, που γεννήθηκε από τον κατακλυσμό του Β(Παγκοσμίου Πολέμου και βασίστηκε σε ένα Χάρτη που συντάχτηκε κυρίως από τους νικητές εκείνης της λαίλαπας, έχει προσφέρει εδώ και πενήντα χρόνια μια διεθνή συνάθροιση έσχατης προσφυγής, ένα μοναδικό θεσμό που στέκει σαν ένα ευγενές σύμβολο των συλλογικών συμφερόντων της ανθρωπότητας σαν σύνολο.

Ως ένας διεθνής οργανισμός, τα Ηνωμένα Έθνη έχουν επιδείξει τη δυνατότητα της ανθρωπότητας για ενοποιημένη δράση στην υγεία, γεωργία, εκπαίδευση, προστασία του περιβάλλοντος και την ευημερία των παιδιών. Έχουν επιβεβαιώσει τη συλλογική μας ηθική βούληση να χτίσουμε ένα καλύτερο μέλλον, κάτι που αποδεικνύεται στην ευρύτατη υιοθέτηση των διεθνών Συνθηκών για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Έχουν εκδηλώσει τη βαθιά ριζωμένη συμπόνια της ανθρώπινης φυλής η οποία φανερώνεται με την αφιέρωση οικονομικών και ανθρώπινων πόρων στη βοήθεια των ανθρώπων που ζούν, στη δυστυχία. Και στην πολύ σημαντική σφαίρα της οικοδόμησης της ειρήνης, της δημιουργίας της ειρήνης και της διατήρησης της ειρήνης, τα Ηνωμένα Έθνη έχουν φωτίσει ένα τολμηρό μονοπάτι που οδηγεί σε ένα μέλλον χωρίς πόλεμο.¹

Ωστόσο οι γενικοί στόχοι που έχουν διατυπωθεί στο Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών έχουν αποδειχτεί απροσδιόριστοι. Παρά τους ευσεβείς πόθους των ιδρυτών τους, η ίδρυση των Ηνωμένων Εθνών πριν από πενήντα περίπου χρόνια δεν εγκαινίασε μια εποχή ειρήνης και ευημερίας για όλους.²

Παρόλο που τα Ηνωμένα Έθνη έχουν σίγουρα παίξει ένα ρόλο στην αποτροπή ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου, το τελευταίο μισό της δεκαετίας έχει παραταύτα σημαδευτεί από αναρίθμητες τοπικές, εθνικές και περιφερειακές διαμάχες που στοίχισαν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων. Οι βελτιωμένες σχέσεις μεταξύ των υπερδυνάμεων δεν είχαν ακόμη εξαλείψει το κίνητρο αυτών των συγκρούσεων όταν τα εθνικά και μισαλλόδοξα πάθη που υπόβοσκαν για καιρό ήρθαν στην επιφάνεια ως μια νέα πηγή λαίλαπας. Επιπλέον, παρόλο που το τέλος του Ψυχρού Πολέμου μείωσε την απειλή ενός παγκόσμιου, τελειωτικού πολέμου, απομένουν ακόμη όργανα και τεχνολογίες -και σε ένα βαθμό και τα υποκείμενα πάθη- τα οποία θα μπορούσαν να επιφέρουν μια διαπλανητική καταστροφή.

Όσον αφορά τα κοινωνικά ζητήματα, παρομοίως, συνεχίζουν να υφίστανται σοβαρά προβλήματα. Ενώ έχουν επιτευχθεί νέα επίπεδα κοινής συναίνεσης σε παγκόσμια προγράμματα για την προαγωγή της υγείας, της βιώσιμης ανάπτυξης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η γενική κατάσταση σε πολλές περιοχές έχει επιδεινωθεί. Η ανησυχητική εξάπλωση του στρατευμένου ρατσισμού και θρησκευτικού φανατισμού, η ανεξέλεγκτη ανάπτυξη του υλισμού, η επιδημική αύξηση του εγκλήματος και της οργανωμένης εγκληματικότητας, η εκτεταμένη αύξηση της αλόγιστης βίας, η όλο και πιο βαθιά ανισότητα μεταξύ πλουσίων και φτωχών, οι συνεχιζόμενες αδικίες που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες, η φθορά στην αλυσίδα των γενεών που έχει προκληθεί από το διάχυτο κλονισμό της οικογενειακής ζωής, οι ανήθικες υπερβολές του αχαλίνωτου καπιταλισμού και η ανάπτυξη της πολιτικής διαφθοράς -όλα μιλούν για αυτό το θέμα. Τουλάχιστον ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι ζούν σε αξιοθρήνητη φτώχεια και πάνω από το ένα τρίτο των ανθρώπων του κόσμου είναι αναλφάβητοι.³

Καθώς αυτή η διπλή διαδικασία της κατάρρευσης και της ανανέωσης οδηγεί τον κόσμο προς μια αποκορύφωση, η 50τής επέτειος των Ηνωμένων Εθνών προσφέρει μια καίρια ευκαιρία για να κάνουμε μια παύση και να συλλογιστούμε το πώς μπορεί η ανθρωπότητα συλλογικά να αντιμετωπίσει το μέλλον της. Πράγματι, πρόσφατα έχει προβληθεί ένα ευρύ φάσμα χρήσιμων προτάσεων για την ενίσχυση των Ηνωμένων Εθνών και τη βελτίωση των δυνατοτήτων τους για συντονισμό της ανταπόκρισης των εθνών σε αυτές τις προκλήσεις.

Αυτές οι προτάσεις εντάσσονται χονδρικά σε τρεις κατηγορίες. Η μία ομάδα ασχολείται κυρίως με γραφειοκρατικά, διαχειριστικά και οικονομικά προβλήματα μέσα στο σύστημα των Ηνωμένων Εθνών. Μια άλλη ομάδα συνίσταται από εκείνους οι οποίοι προτείνουν ανασχηματιστικά σώματα όπως το Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο, το Συμβούλιο Κηδεμονίας και τα οικονομικά ιδρύματα του Bretton Woods. Υπάρχουν ακόμη κι άλλοι οι οποίοι προτείνουν να γίνουν αλλαγές στην πολιτική δομή των Ηνωμένων Εθνών ζητώντας, για παράδειγμα, μια διεύρυνση του Συμβουλίου Ασφαλείας ή/και μια αναθεώρηση του ίδιου του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.⁴ Τα περισσότερα από αυτά τα έργα είναι εποικοδομητικά. Μερικά είναι μάλιστα προκλητικά. Ανάμεσά τους ένα από τα πιο ισορροπημένα και βαθυστόχαστα είναι η αναφορά της Επιτροπής για την Παγκόσμια Διακυβέρνηση, με τίτλο, "Η Παγκόσμια Γειτονιά Μας", που υποστηρίζει την ευρεία υιοθέτηση καινούργιων αξιών καθώς και δομικές αναμορφώσεις στο σύστημα των Ηνωμένων Εθνών.⁵

Μέσα στο πνεύμα της συνεισφοράς στο συνεχιζόμενο διάλογο και συζήτηση σε αυτό το θέμα ύψιστης σημασίας η Μπαχάι Διεθνής Κοινότητα νιώθει την παρότρυνση να μοιραστεί τις απόψεις της. Η άποψή μας βασίζεται σε τρεις αρχικές προτάσεις.

Πρώτον, οι συζητήσεις σχετικά με το μέλλον των Ηνωμένων Εθνών χρειάζεται να γίνουν μέσα στο ευρύ πλαίσιο της εξέλιξης της διεθνούς τάξης και της κατεύθυνσής της. Τα Ηνωμένα Έθνη έχουν εξελιχθεί συνάμα με άλλους μεγάλους θεσμούς του τέλους του εικοστού αιώνα. Αυτοί οι θεσμοί συνολικά θα προσδιορίσουν -και οι ίδιοι θα διαμορφωθούν από- την εξέλιξη της διεθνούς τάξης. Συνεπώς, η αποστολή, ο ρόλος, οι λειτουργικές αρχές ακόμη και οι δραστηριότητες των Ηνωμένων Εθνών πρέπει να εξεταστούν μόνο κάτω από το πρίσμα του πώς εναρμονίζονται με τους ευρύτερους αντικειμενικούς σκοπούς της διεθνούς τάξης.

Δεύτερον, εφόσον το σώμα της ανθρωπότητας είναι ένα και αδιαίρετο, κάθε μέλος της ανθρωπίνης φυλής γεννιέται στον κόσμο σαν παρακαταθήκη του συνόλου. Αυτή η σχέση ανάμεσα στο άτομο και στο σύνολο αποτελεί την ηθική βάση των περισσότερων ανθρωπίνων δικαιωμάτων που τα όργανα των Ηνωμένων Εθνών επιχειρούν να προσδιορίσουν. Εξυπηρετεί επίσης στο να προσδιορίσει τον επικρατέστερο σκοπό της διεθνούς τάξης για την καθιέρωση και διαφύλαξη των δικαιωμάτων του ατόμου.

Τρίτον, οι συζητήσεις για το μέλλον της διεθνούς τάξης πρέπει να συμπεριλάβουν και να συγκινήσουν το σύνολο της ανθρωπότητας. Αυτή η συζήτηση είναι τόσο σημαντική που δεν μπορεί να περιοριστεί σε επίπεδο αρχηγών -είτε αυτοί είναι στην κυβέρνηση, σε επιχειρήσεις, στην ακαδημαϊκή κοινότητα, στη θρησκεία, ή σε οργανώσεις της αστικής κοινωνίας. Αντιθέτως, αυτή η συζήτηση πρέπει να απασχολήσει γυναίκες και άντρες στο επίπεδο της βάσης. Η ευρεία συμμετοχή θα κάνει τη διαδικασία να αυτοενισχύεται με την αύξηση της επίγνωσης της παγκόσμιας ιθαγένειας και την αύξηση της υποστήριξης για μια διευρυμένη διεθνή τάξη.

II. Αναγνωρίζοντας το Ιστορικό Πλαίσιο:

Έκκληση στους Ηγέτες του Κόσμου

Η Μπαχάι Διεθνής Κοινότητα θεωρεί τη σημερινή παγκόσμια σύγχυση και την ολέθρια κατάσταση των ανθρωπίνων υποθέσεων μια φυσική φάση στην οργανική διαδικασία που οδηγεί τελικά και ασυγκράτητα στην ενοποίηση της ανθρωπίνης φυλής σε μια μοναδική κοινωνική τάξη της οποίας τα όρια ταυτίζονται με εκείνα του πλανήτη.

Η ανθρωπίνη φυλή, ως μια ξεχωριστή, οργανική ενότητα, έχει περάσει μέσα από εξελικτικά στάδια ανάλογα με τα στάδια της νηπιακής και παιδικής ηλικίας στη ζωή των μελών της και βρίσκεται τώρα στο αποκορύφωμα της περιόδου της ταραχώδους εφηβείας της πλησιάζοντας την από καιρό προσδοκούμενη ενηλικίωσή της.⁶ Η διαδικασία της παγκόσμιας ενοποίησης, που είναι ήδη γεγονός στους τομείς της εργασίας, της οικονομίας και της επικοινωνίας, αρχίζει να υλοποιείται και στην πολιτική αρένα.

Ιστορικά, αυτή η διαδικασία έχει επιταχυνθεί από ξαφνικά και καταστροφικά γεγονότα. Η συμφορά του Α(και Β(Παγκοσμίου Πολέμου ήταν εκείνη που προκάλεσε τη δημιουργία της Κοινωνίας των

Εθνών και των Ηνωμένων Εθνών αντίστοιχα. Το αν οι μελλοντικές επιτεύξεις θα κατορθωθούν μετά από παρόμοια αφάνταστη φρίκη ή θα εναγκαλιστούν από μια πράξη συμβουλευτικής βούλησης, είναι η επιλογή που αντιμετωπίζουν όλοι όσοι κατοικούν τη γη. Η αποτυχία να παρθεί ένα αποφασιστικό βήμα θα είναι κάτι υπέρμετρα ανεύθυνο.

Εφόσον η εξουσία ανήκει σήμερα στο έθνος-κράτος, το καθήκον του προσδιορισμού της ακριβής δομής της προβαλλόμενης διεθνούς τάξης είναι μια υποχρέωση που ανατίθεται στους επικεφαλής των κρατών και στις κυβερνήσεις. Προτρέπουμε τους ηγέτες του κόσμου σ'όλα τα επίπεδα να αναλάβουν έναν αποφασιστικό ρόλο στην υποστήριξη μιας σύγκλησης πριν το τέλος αυτού του αιώνα για να εξετάσουν πώς μπορεί η διεθνής τάξη να επαναπροσδιοριστεί και να επαναδομηθεί έτσι που να αντεπεξέρχεται στις προκλήσεις που αντιμετωπίζει ο κόσμος. Όπως έχουν προτείνει μερικοί, αυτή η συνάθροιση μπορεί να ονομαστεί Παγκόσμια Διάσκεψη Κορυφής για Παγκόσμια Διακυβέρνηση.⁷

Αυτή η προτεινόμενη Διάσκεψη μπορεί να βασιστεί πάνω στην εμπειρία που έχει αποκτηθεί από το πλήθος των εξαιρετικά επιτυχημένων συνεδρίων των Ηνωμένων Εθνών στις αρχές του 1990. Αυτά τα συνέδρια, που συμπεριλάμβαναν την Παγκόσμια Διάσκεψη Κορυφής για τα Παιδιά το 1990, τη Διάσκεψη Κορυφής για τον Πλανήτη Γη το 1992, την Παγκόσμια Διάσκεψη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου το 1993, το Διεθνές Συνέδριο για τον Πληθυσμό και την Ανάπτυξη το 1994, την Παγκόσμια Διάσκεψη Κορυφής για την Κοινωνική Ανάπτυξη το 1995 και το Τέταρτο Συνέδριο για τη Γυναίκα το 1995, έχουν καθιερώσει μια νέα μεθοδολογία για παγκόσμιες συζητήσεις πάνω σε κρίσιμα ζητήματα.

Το κλειδί της επιτυχίας αυτών των συζητήσεων υπήρξε η ουσιαστική συμμετοχή οργανισμών της αστικής κοινωνίας. Οι φιλόπονες διαπραγματεύσεις ανάμεσα σε κυβερνητικές αντιπροσωπείες για αλλαγές στις πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές δομές του κόσμου έχουν εμπλουτιστεί και διαμορφωθεί χάρη στη δραστήρια συμμετοχή αυτών των οργανισμών που τείνουν να εκφράσουν τις ανάγκες και ανησυχίες των ανθρώπων που βρίσκονται στη βάση της κοινωνίας. Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι σε κάθε περίπτωση, η συνάθροιση των ηγετών του κόσμου στην παρουσία της αστικής κοινωνίας και των διεθνών μέσων ενημέρωσης, έβαλε τη σφραγίδα της νομιμότητας και κοινής συναίνεσης στις διεργασίες του συνεδρίου.

Προετοιμαζόμενοι για την προτεινόμενη Διάσκεψη, θα ήταν φρόνιμο οι ηγέτες του κόσμου να λάβουν σοβαρά υπόψη τους αυτά τα διδάγματα, να προσεγγίσουν έναν όσο το δυνατόν ευρύτερο κύκλο και να διασφαλίσουν την καλή διάθεση και υποστήριξη των λαών του κόσμου.

Υπάρχει κάποιος φόβος ότι οι διεθνείς πολιτικοί θεσμοί εξελίσσονται αναπόφευκτα προς έναν υπέρμετρο συγκεντρωτισμό και συνιστούν ένα αθέμιτο έδαφος για γραφειοκρατία. Είναι απαραίτητο να δηλωθεί σαφώς και ρητώς ότι μία οποιαδήποτε νέα διάρθρωση παγκόσμιας διακυβέρνησης πρέπει, και λόγω αρχής αλλά και λειτουργικότητας, να φροντίζει ώστε η ευθύνη για λήψη αποφάσεων να παραμείνει στα κατάλληλα επίπεδα.⁸

Η επίτευξη της σωστής ισορροπίας μπορεί να μην είναι πάντα εύκολη. Από τη μία πλευρά, γνήσια ανάπτυξη και αληθινή πρόοδος μπορούν να επιτευχθούν μόνο από τους ίδιους τους ανθρώπους, ενεργώντας ατομικά και συλλογικά, ανταποκρινόμενοι στις συγκεκριμένες ανησυχίες και ανάγκες της εποχής και του τόπου τους. Μπορεί να υποστηριχτεί ότι η αποκέντρωση της διοίκησης είναι εκ των ων ουκ άνευ της ανάπτυξης.⁹ Από την άλλη πλευρά η διεθνής τάξη προϋποθέτει ξεκάθαρα ένα βαθμό παγκόσμιας διαχείρισης και συντονισμού.

Συνεπώς, σύμφωνα με τις αρχές της αποκέντρωσης που διαγράφηκαν παραπάνω, πρέπει να δίνεται η αρμοδιότητα σε διεθνείς θεσμούς να ενεργούν μόνο σε θέματα διεθνούς ενδιαφέροντος εκεί όπου τα κράτη δεν μπορούν να ενεργούν από μόνα τους ή να επεμβαίνουν για την προστασία των δικαιωμάτων των λαών και κρατών μελών. Όλα τα άλλα ζητήματα πρέπει να παραπεμφθούν σε εθνικούς και τοπικούς θεσμούς.¹⁰

Επιπλέον, επινοώντας ένα ειδικό πλαίσιο για τη μελλοντική διεθνή τάξη, οι ηγέτες πρέπει να ερευνήσουν ένα ευρύ φάσμα προσεγγίσεων στο θέμα της διακυβέρνησης. Αντί να διαμορφώνεται βάση κάποιου από τα αναγνωρισμένα συστήματα διακυβέρνησης, η λύση μπορεί να ενσωματώνει, να συμβιβάζει και να αφομοιώνει μέσα στο πλαίσιο της τα ευεργετικά εκείνα στοιχεία που μπορούν να βρεθούν στο καθένα από αυτά.

Για παράδειγμα, ένα από τα δοκιμασμένα πρότυπα διακυβέρνησης που μπορεί να φιλοξενήσει την ποικιλομορφία του κόσμου μέσα σε ένα ενοποιημένο πλαίσιο είναι το ομοσπονδιακό σύστημα. Το σύστημα αυτό έχει αποδειχτεί αποτελεσματικό στην αποκέντρωση της εξουσίας και της λήψης

αποφάσεων σε μεγάλα, πολυσύνθετα και ετερογενή κράτη, διατηρώντας ταυτόχρονα ένα βαθμό γενικής ενότητας και σταθερότητας. Ένα άλλο πρότυπο άξιο να εξεταστεί είναι η κοινοπολιτεία η οποία σε παγκόσμιο επίπεδο θέτει το συμφέρον του συνόλου πάνω από το συμφέρον κάποιου έθνους.

Πρέπει να δοθεί εξαιρετική προσοχή στο σχεδιασμό της δομής της διεθνούς τάξης έτσι ώστε να μην εκφυλιστεί με το χρόνο σε μια οποιαδήποτε μορφή δεσποτισμού, ολιγαρχίας ή δημαγωγίας διαφθείροντας τη ζωή και το μηχανισμό των πολιτικών θεσμών που τη συνθέτουν.

Το 1955, στη διάρκεια της πρώτης δεκαετίας αναθεώρησης του χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, η Μπαχάι Διεθνής Κοινότητα πρόσφερε μια έκθεση στα Ηνωμένα Έθνη, βασισμένη σε ιδέες που είχαν διατυπωθεί σχεδόν έναν αιώνα πρωτότερα από τον Μπαχάολλα. «Η Μπαχάι άποψη για την παγκόσμια τάξη ορίζεται με αυτούς τους όρους: Ένα παγκόσμιο υπερ-κράτος υπέρ του οποίου όλα τα έθνη του κόσμου θα έχουν πρόθυμα εκχωρήσει κάθε δικαίωμα διεξαγωγής πολέμου, ορισμένα δικαιώματα για επιβολή φορολογίας και όλα τα δικαιώματα για τη διατήρηση εξοπλισμών, εκτός από σκοπούς διατήρησης της εσωτερικής τάξης μέσα στις αντίστοιχες επικράτειές τους. Ένα τέτοιο κράτος θα πρέπει να περιλαμβάνει στη σφαίρα του ένα Διεθνές Εκτελεστικό Όργανο κατάλληλο να επιβάλλει υπέρτατη και αδιαμφισβήτητη εξουσία σε κάθε απείθαρχο μέλος της κοινοπολιτείας. Ένα Παγκόσμιο Κοινοβούλιο του οποίου τα μέλη θα εκλέγονται από τους λαούς των αντίστοιχων χωρών τους και των οποίων η εκλογή θα επικυρώνεται από τις αντίστοιχες κυβερνήσεις τους. Και ένα Ανώτατο Δικαστήριο η κρίση του οποίου θα είναι δεσμευτική ακόμη και σε περιπτώσεις όπου τα ενεχόμενα μέρη δεν θα έχουν εθελοντικά συμφωνήσει να υποβάλουν την περίπτωση τους στην κρίση του.»¹¹

Ενώ πιστεύουμε ότι αυτή η μορφή παγκόσμιας κυβέρνησης είναι συγχρόνως η έσχατη προστασία και ο αναπόφευκτος προορισμός της ανθρωπότητας, παραδεχόμαστε ότι απεικονίζει μια μακροπρόθεσμη εικόνα μιας παγκόσμιας κοινωνίας. Λαμβάνοντας ως δεδομένο την πιεστική φύση της σύγχρονης κατάστασης των υποθέσεων, ο κόσμος χρειάζεται τολμηρές, πρακτικές και ενεργητικές στρατηγικές που υπερβαίνουν την έμπνευση οραμάτων για το μέλλον. Ωστόσο, εστιάζοντας σε μια επιτακτική ιδέα, μια σαφής και σταθερή κατεύθυνση για εξελικτική αλλαγή προβάλλει μέσα από το τέλμα αντικρουόμενων απόψεων και δογμάτων.

III. Προσδιορίζοντας ένα ρόλο για τον ΟΗΕ μέσα στην αναδυόμενη διεθνή τάξη

Τα Ηνωμένα Έθνη αποτέλεσαν τον άξονα του διεθνούς συστήματος που δημιουργήθηκε από τους νικητές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και, στη διάρκεια των μακρών δεκαετιών της ιδεολογικής διαμάχης ανάμεσα στην Ανατολή και τη Δύση, υπηρέτησαν τον αρχικό σκοπό τους ως φόρουμ διεθνούς διαλόγου. Με την πάροδο των χρόνων, η αρμοδιότητά τους έχει διευρυνθεί συμπεριλαμβάνοντας όχι μόνο τον καθορισμό διεθνών προτύπων και την προώθηση της κοινωνικής και οικονομικής ανάπτυξης αλλά επίσης και επιχειρήσεις ειρήνευσης σε διάφορες ηπείρους.

Στην ίδια περίοδο, η πολιτική πραγματικότητα του κόσμου μας έχει βιώσει μια δραματική μεταμόρφωση. Την εποχή που δημιουργήθηκε ο ΟΗΕ, υπήρχαν περίπου πενήντα ανεξάρτητα κράτη. Αυτός ο αριθμός έχει καταλήξει να ξεπερνά τα 185. Στο τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, οι κυβερνήσεις ήταν οι πρωταγωνιστές στο παγκόσμιο σκηνικό. Σήμερα, η αυξανόμενη επιρροή οργανώσεων της κοινωνίας και πολυεθνικών εταιριών έχει δημιουργήσει ένα πιο περίπλοκο πολιτικό σκηνικό.

Παρά την αυξανόμενη πολυπλοκότητα της αποστολής του, το σύστημα των Ηνωμένων Εθνών έχει διατηρήσει πάνω κάτω την ίδια δομή που είχε σχεδιαστεί για ένα νέο διεθνή οργανισμό πριν από πενήντα περίπου χρόνια. Δεν προκαλεί έκπληξη επομένως το γεγονός ότι η πεντηκοστή επέτειος του ΟΗΕ έχει προκαλέσει ένα νέο διάλογο σχετικά με την ικανότητά τους να αντιμετωπίζει τις πολιτικές πραγματικότητες του 21ου αιώνα. Δυστυχώς, σε αυτό το διάλογο, η κριτική έχει ξεπεράσει κατά πολύ τον έπαινο.

Οι περισσότερες κριτικές για τη λειτουργία των Ηνωμένων Εθνών βασίζονται στις συγκρίσεις με τη λειτουργία των κορυφαίων οργανώσεων στον ιδιωτικό τομέα ή σε αυξημένες αρχικές προσδοκίες. Παρόλο που μερικές συγκεκριμένες συγκρίσεις μπορεί να είναι χρήσιμες στη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των Ηνωμένων Εθνών, γενικότερες πρακτικές αυτού του είδους είναι ουσιαστικά άδικες. Τα Ηνωμένα Έθνη στερούνται όχι μόνο μιας σαφούς εξουσίας, αλλά και των απαιτούμενων πόρων για να δράσουν αποτελεσματικά στις περισσότερες περιπτώσεις. Κατηγορίες για αποτυχίες του ΟΗΕ είναι στην ουσία κατηγορίες εναντίον των ίδιων των κρατών μελών.

Κρινόμενα ανεξάρτητα από την πραγματικότητα μέσα στην οποία λειτουργούν, τα Ηνωμένα Έθνη θα φαίνονται πάντα ανεπαρκή και ατελέσφορα. Ωστόσο, αν ειδωθούν ως ένα στοιχείο μιας μεγαλύτερης διαδικασίας ανάπτυξης σε συστήματα διεθνούς τάξης, το λαμπρό φως της ανάλυσης θα μετατοπιζόταν από τα ελαττώματα και τις αποτυχίες των Ηνωμένων Εθνών και θα φώτιζε τις νίκες και επιτεύξεις τους. Σε εκείνους που έχουν ένα εξελικτικό πνεύμα η πρώτη εμπειρία που αποκτήθηκε από το σχηματισμό των Ηνωμένων Εθνών μας προσφέρει μια πλούσια πηγή μάθησης για το μελλοντικό ρόλο τους στο διεθνές κοινωνικό σύστημα.

Ένας προοδευτικός νους εξυπακούεται ότι έχει την ικανότητα να φαντάζεται ένα ίδρυμα μακροπρόθεσμα κατανοώντας τη σύμφυτη δυνατότητά του για ανάπτυξη, αναγνωρίζοντας τις βασικές αρχές που διέπουν την ανάπτυξή του, διαμορφώνοντας πολύ ισχυρές στρατηγικές για βραχυπρόθεσμη υλοποίηση και αναμένοντας ακόμη και ριζικά χάσματα στην πορεία του. Η μελέτη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών από αυτή την οπτική γωνία ξεδιπλώνει σημαντικές ευκαιρίες για ενίσχυση του σημερινού συστήματος χωρίς την ολοκληρωτική αναδόμηση των κύριων θεσμών του ή την εκ νέου σχεδίαση των κεντρικών διαδικασιών του. Στην ουσία, παραδεχόμαστε ότι καμιά πρόταση για αναμόρφωση του ΟΗΕ δεν μπορεί να επιφέρει ένα εξαιρετικό αποτέλεσμα εκτός κι αν οι συστάσεις της έχουν εσωτερική συνέπεια και κατευθύνουν τον ΟΗΕ μέσα από ένα επιφανόμενο εξελικτικό μονοπάτι προς ένα διακριτικό και ανάλογο ρόλο μέσα στη μελλοντική διεθνή τάξη.

Πιστεύουμε ότι ο συνδυασμός των προτάσεων που περιγράφονται εδώ ανταποκρίνεται σε αυτούς τους όρους και ότι η υιοθέτησή τους θα αποτελούσε ένα συγκρατημένο αλλά αξιοσημείωτο βήμα προς την ανέγερση μιας πιο δίκαιης παγκόσμιας τάξης.¹²

A. Ανασταίνοντας τη Γενική Συνέλευση

Η βάση οποιουδήποτε συστήματος διακυβέρνησης είναι η κυριαρχία του νόμου και ο πρωταρχικός θεσμός για τη διακήρυξη νόμου είναι το νομοθετικό σώμα. Ενώ το κύρος των τοπικών και εθνικών νομοθετικών σωμάτων είναι γενικά σεβαστό τα περιφερειακά και διεθνή νομοθετικά σώματα είναι αντικείμενα φόβου και υποψίας.

Επιπλέον, η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών έχει γίνει στόχος επιθέσεων εξαιτίας της μη αποτελεσματικότητάς της. Παρόλο που μερικές από τις κατηγορίες που εκτοξεύτηκαν εναντίον της είναι αβάσιμες, υπάρχουν τουλάχιστον δύο ελαττώματα που εμποδίζουν την ικανότητα της Γενικής Συνέλευσης να έχει επιρροή.

Πρώτον, η σημερινή διευθέτηση προσδίδει υπερβολική βαρύτητα στην κρατική εξουσία, έχοντας ως αποτέλεσμα έναν περίεργο συνδυασμό αναρχίας και συντηρητισμού. Σε έναν ανασχηματισμένο Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, ο νομοθετικός κλάδος και η εκλογική του διάρθρωση θα χρειαστεί να εκπροσωπήσει ορθότερα τους ανθρώπους του κόσμου καθώς και τα κράτη-έθνη.¹³

Δεύτερον, τα ψηφίσματα της Γενικής Συνέλευσης δεν είναι δεσμευτικά εκτός κι αν επικυρώνονται ξεχωριστά σαν μια συνθήκη από κάθε κράτος μέλος. Εάν το σημερινό σύστημα, το οποίο θέτει την κρατική εξουσία πάνω από κάθε άλλο μέλημα, παραχωρήσει τη θέση του σε ένα σύστημα που ανταποκρίνεται στα συμφέροντα μιας και αλληλεξαρτώμενης ανθρωπότητας, τα ψηφίσματα της Γενικής Συνέλευσης -μέσα σε μια περιορισμένη σφαίρα θεμάτων- πρέπει βαθμιαία να φτάσουν στο σημείο να κατέχουν τη δύναμη του νόμου με διατάξεις τόσο για την εφαρμογή όσο και για κυρώσεις.

Αυτά τα δύο ελαττώματα συνδέονται στενά αφού η πλειονότητα των ανθρώπων του κόσμου, καχύποπτοι και φοβούμενοι την παγκόσμια κυβέρνηση, είναι απίθανο να υποταχθούν σε ένα διεθνή θεσμό εκτός κι αν αυτός είναι πιο γνήσια αντιπροσωπευτικός.¹⁴

Παραταύτα, σε τελική ανάλυση, πέντε πρακτικά μέτρα είναι εφικτά για την ενίσχυση της Γενικής Συνέλευσης, την αύξηση της υπόληψής της και την ευθυγράμμισή της σε μια μακροπρόθεσμη κατεύθυνση.

1. Καθορίζοντας το ελάχιστο των προϋποθέσεων για την εκλογή μελών

Τα ελάχιστα πρότυπα συμπεριφοράς μιας κυβέρνησης απέναντι στο λαό της έχουν αναγνωρισθεί σαφώς στην Οικουμενική Διακήρυξη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και σε επακόλουθες διεθνείς συνθήκες, στις οποίες συλλογικά γίνεται αναφορά ως Διεθνής Χάρτης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Χωρίς την ακλόνητη δέσμευση σε τακτικές και περιοδικές εκλογές με καθολική συμμετοχή μέσω μυστικής ψηφοφορίας, στην ελευθερία της έκφρασης και σε άλλα παρόμοια ανθρώπινα δικαιώματα, ένα κράτος μέλος εμποδίζει την ενεργό και συνειδητή συμμετοχή της τεράστιας

πλειονότητας του πληθυσμού του στις υποθέσεις των κοινοτήτων του.

Προτείνουμε να υπάρξουν συνέπειες για τα κράτη μέλη που παραβιάζουν αυτά τα πρότυπα. Παρομοίως, τα έθνη που επιζητούν αναγνώριση θα πρέπει να τους στερηθεί η δυνατότητα να γίνουν μέλη μέχρι να υιοθετήσουν φανερά αυτά τα πρότυπα ή να κάνουν αναγνωρίσιμες προσπάθειες να κινηθούν προς αυτή την κατεύθυνση.

2. Ορίζοντας μια Επιτροπή για να μελετήσει τα σύνορα

Σημαντικές εδαφικές αξιώσεις εξακολουθούν να αποτελούν μια κύρια πηγή διαμάχης και πολέμου, υπογραμμίζοντας την κρίσιμη ανάγκη για γενικές συμφωνίες για εθνικά σύνορα. Αυτές οι συνθήκες μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο μετά από εξέταση του αυθαίρετου τρόπου με τον οποίο καθορίστηκαν αρχικά τα όρια πολλών κρατών μελών και όλων των σημαντικών αιτημάτων των εθνών και εθνικών ομάδων.

Αντί να παραπεμφθούν αυτά τα αιτήματα στο Διεθνές Δικαστήριο, πιστεύουμε ότι θα ήταν καλύτερο να ιδρυθεί μια ειδική Διεθνής Επιτροπή που θα διερευνήσει όλες τις αξιώσεις που έχουν σχέση με τα διεθνή όρια και τότε, κατόπιν προσεχτικής εξέτασης, να εκθέσει προτάσεις για δράση.¹⁵ Τα αποτελέσματα θα χρησίμευαν σαν ένα πρώτο προειδοποιητικό σύστημα για την αυξανόμενη ένταση μεταξύ πολιτικών και εθνικών ομάδων και την εκτίμηση απειλών σε καταστάσεις που επωφελούνται από πρόωρη προληπτική διπλωματία.

Για να καθιερωθεί μια γνήσια κοινότητα εθνών μακροπρόθεσμα, θα είναι αναγκαίο να διευθετηθούν οριστικά όλες οι διαφορές σχετικά με τα σύνορα. Μια τέτοια έρευνα θα εξυπηρετούσε αυτό το σκοπό.

3. Αναζητώντας νέους οικονομικούς κανονισμούς

Το έλλειμμα του ετήσιου προϋπολογισμού, πηγάζοντας κυρίως από την απροθυμία μερικών κρατών μελών να αποστείλουν τις εισφορές τους εγκαίρως, σε συνδυασμό με την έλλειψη δικαιοδοσίας για την είσπραξη οποιουδήποτε τόκου που προκύπτει εξαιτίας αυτής της καθυστέρησης και επιτεινόμενο ακόμη περισσότερο από τις γραφειοκρατικές ανεπάρκειες σε τομείς των επιχειρήσεων του, ωθεί τον ΟΗΕ σε μια νοοτροπία διαχείρισης κρίσεων.

Οι εθελοντικές πληρωμές από κράτη μέλη δεν θα είναι ποτέ μια αξιόπιστη προσέγγιση για τη χρηματοδότηση ενός διεθνούς θεσμού. Πρέπει να επινοηθούν σθεναρές προσεγγίσεις παραγωγής ετήσιου εισοδήματος για να διευκολύνουν την ομαλή λειτουργία του μηχανισμού του ΟΗΕ.

Προτείνουμε τον άμεσο διορισμό μιας Επιτροπής εμπειρογνομόνων για να ξεκινήσει μια αυστηρή αναζήτηση λύσεων.

Μελετώντας εναλλακτικές λύσεις, η Επιτροπή πρέπει να έχει υπόψη της μερικές θεμελιώδεις αρχές. Πρώτον, δεν θα πρέπει να υπάρχουν καθόλου συνεισφορές χωρίς αντιπροσώπευση. Δεύτερον, για λόγους δικαιοσύνης, οι συνεισφορές πρέπει να υπάγονται σε κλίμακες. Τρίτον, οι μηχανισμοί ενθάρρυνσης εθελοντικών συνεισφορών από άτομα και κοινότητες δεν πρέπει να παραβλέπονται.¹⁶

4. Δέσμευση για μια παγκόσμια βοηθητική γλώσσα και μια κοινή γραφή

Τα Ηνωμένα Έθνη που χρησιμοποιούν σήμερα έξι επίσημες γλώσσες, θα αντλούσαν σημαντικό όφελος αν διάλεγαν είτε μία υπάρχουσα γλώσσα ή αν δημιουργούσαν μια νέα για να χρησιμοποιηθεί ως βοηθητική σε όλες τις συνελύσεις τους. Ένα τέτοιο βήμα έχει υποστηριχτεί εδώ και πολύ καιρό από πολλές ομάδες, από τους Εσπεραντιστές μέχρι και την ίδια τη Διεθνή Μπαχάι Κοινότητα.¹⁷ Εκτός από την εξοικονόμηση χρημάτων και την απλούστευση γραφειοκρατικών διαδικασιών, μια τέτοια κίνηση θα μπορούσε να συμβάλει στην προαγωγή ενός πνεύματος ενότητας.

Προτείνουμε το διορισμό μιας υψηλού επιπέδου Επιτροπής, με μέλη από διάφορες περιοχές από σχετικούς κλάδους, συμπεριλαμβανομένου της γλωσσολογίας, των οικονομικών, των κοινωνικών επιστημών, της εκπαίδευσης και των μέσων ενημέρωσης, η οποία θα μελετήσει το θέμα μιας διεθνούς βοηθητικής γλώσσας και την υιοθέτηση μιας κοινής γραφής.

Προβλέπουμε ότι τελικά ο κόσμος δεν μπορεί παρά να υιοθετήσει μία, παγκοσμίως συμφωνημένη βοηθητική γλώσσα και γραφή που θα διδάσκεται στα σχολεία όλου του κόσμου, σαν συμπλήρωμα στη γλώσσα ή στις γλώσσες κάθε χώρας. Ο στόχος θα ήταν να διευκολυνθεί η μετάβαση σε μια παγκόσμια κοινωνία μέσα από μια καλύτερη επικοινωνία μεταξύ των εθνών, μια μείωση διαχειριστικών εξόδων για επιχειρήσεις, κυβερνήσεις και άλλους που ενασχολούνται σε παγκόσμιες επιχειρήσεις και μια γενική ενθάρρυνση περισσότερο εγκάρδιων σχέσεων μεταξύ όλων των μελών της ανθρωπίνης οικογένειας.¹⁸

Αυτή η πρόταση πρέπει να διαβαστεί κατά γράμμα. Σε καμιά περίπτωση δεν αποσκοπεί στη φθίση οποιασδήποτε ζωντανής γλώσσας ή πολιτιστικής παράδοσης.

5. Διερευνώντας τη δυνατότητα καθιέρωσης μιας διεθνούς νομισματικής μονάδας

Η ανάγκη να προαχθεί η υιοθέτηση ενός παγκόσμιου νομίσματος ως ζωτικού στοιχείου στην ενοποίηση της παγκόσμιας οικονομίας είναι καταφανής. Ανάμεσα στα άλλα οφέλη, οι οικονομολόγοι πιστεύουν ότι ένα κοινό νόμισμα θα συγκρατήσει τη μη παραγωγική κερδοσκοπία και τις απρόβλεπτες ταλαντεύσεις της αγοράς, θα φέρει στο ίδιο επίπεδο τα εισοδήματα και τις τιμές σε παγκόσμια κλίμακα και έτσι θα έχει ως αποτέλεσμα αξιόλογες οικονομίες.¹⁹

Η δυνατότητα εξοικονόμησης δεν θα οδηγήσει στην πραγμάτωσή της εκτός κι αν υπάρχει ένα συνταρακτικό σύνολο ενδείξεων που να απευθύνεται στις σχετικές ανησυχίες και αμφιβολίες των σκεπτικιστών, συνοδευόμενο από ένα αξιόπιστο σχέδιο υλοποίησης. Προτείνουμε τη σύσταση μιας Επιτροπής που να αποτελείται από τους πιο επιτυχημένους κυβερνητικούς αρχηγούς, ακαδημαϊκούς και επαγγελματίες για να ξεκινήσει μια άμεση εξερεύνηση για τα οικονομικά οφέλη και το πολιτικό κόστος μιας κοινής νομισματικής μονάδας και να διατυπώσει υποθέσεις για μια αποτελεσματική προσέγγιση στην υλοποίηση.

B. Αναπτύσσοντας μια σημαντική εκτελεστική λειτουργία

Σε διεθνές επίπεδο, η πιο σημαντική εκτελεστική λειτουργία είναι η εφαρμογή μιας συνθήκης συλλογικής ασφάλειας.²⁰

Η συλλογική ασφάλεια υποδηλώνει μια δεσμευτική συμφωνία μεταξύ των εθνών να δρουν από κοινού απέναντι σε απειλές προς το σύνολο. Η αποτελεσματικότητα της συνθήκης εξαρτάται από το βαθμό στον οποίο τα μέλη δεσμεύονται για το καλό του συνόλου, ακόμη κι αν παρακινούνται από ένα αίσθημα διαφωτισμένου ατομικού συμφέροντος.

Εντός των Ηνωμένων Εθνών, ο ρόλος της εκτέλεσης διεξάγεται από το Συμβούλιο Ασφαλείας ενώ άλλες εκτελεστικές λειτουργίες διανέμονται και στη Γραμματεία. Και οι δύο παρεμποδίζονται στην εκπλήρωση των ρόλων που τους έχουν ανατεθεί. Το Συμβούλιο Ασφαλείας πάσχει από την ανικανότητα να πάρει αποφασιστικά μέτρα. Η Γραμματεία πιέζεται από τις πολύπλοκες απαιτήσεις των κρατών μελών.

Σε συντομία, τέσσερα πρακτικά μέτρα είναι δυνατόν να ενισχύσουν την εκτελεστική λειτουργία μέσα στα Ηνωμένα Έθνη.

1. Περιορίζοντας την άσκηση της δύναμης του βέτο

Η αρχική πρόθεση του Χάρτη του ΟΗΕ να παράσχει τη δύναμη του βέτο στα πέντε Μόνιμα Μέλη ήταν να εμποδίσει το Συμβούλιο Ασφαλείας να επιτρέψει στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον ενός Μόνιμου Μέλους ή να απαιτεί τη χρήση των δυνάμεων του παρά τη θέλησή του.²¹ Στην πραγματικότητα, ξεκινώντας από τον Ψυχρό Πόλεμο, η δύναμη του βέτο ασκήθηκε επανειλημμένα για λόγους που έχουν να κάνουν με περιφερειακή ή εθνική ασφάλεια.

Το 1955, η Μπαχάι Διεθνής Κοινότητα, υποβάλλοντας την άποψή της για την αναμόρφωση του ΟΗΕ, υποστήριξε ότι η σταδιακή εξάλειψη των απόψεων περί "μόνιμων μελών" και της "δύναμης του βέτο" θα έχτιζε την εμπιστοσύνη στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Σήμερα, μετά από σαράντα χρόνια, επαναβεβαιώνουμε αυτή τη θέση. Ωστόσο, προτείνουμε επίσης, σαν ένα μεταβατικό βήμα, να συστηθούν μέτρα για τη συγκράτηση της άσκησης του βέτο εκφράζοντας έτσι την αρχική πρόθεση του Χάρτη.

2. Θεσμοθετώντας αντ χोक στρατιωτικούς κανονισμούς

Για να υποστηριχθούν οι ειρηνευτικές επιχειρήσεις των Ηνωμένων Εθνών και να αυξηθεί η αξιοπιστία των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας, πρέπει να δημιουργηθεί μια Διεθνής Δύναμη.²² Πρέπει να εξασφαλιστεί η αφοσίωσή της στον ΟΗΕ και η ανεξαρτησία της από εθνικά ζητήματα. Η διοίκηση και ο έλεγχος μιας τέτοιας πλήρως εξοπλισμένης Δύναμης θα ανήκει στο Γενικό Γραμματέα υπό την αρμοδιότητα του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η οικονομική της κατάσταση, ωστόσο, θα καθορίζεται από τη Γενική Συνέλευση. Για τη σύσταση μιας τέτοιας δύναμης, ο Γενικός Γραμματέας θα επιδιώξει να συγκεντρώσει επιδέξιο προσωπικό από όλες τις περιοχές του κόσμου. Αν τεθεί σε ισχύ με τον κατάλληλο τρόπο, αυτή η Δύναμη θα προσφέρει κι ένα αίσθημα ασφάλειας που μπορεί να ενθαρρύνει βήματα προς τον παγκόσμιο αφοπλισμό, καθιστώντας έτσι δυνατή μια ολοκληρωτική απαγόρευση όλων των όπλων μαζικής καταστροφής.²³ Επιπλέον, σύμφωνα με την αρχή της συλλογικής ασφάλειας, θα γίνει βαθμιαία κατανοητό ότι τα κράτη χρειάζονται μόνο να διατηρήσουν επαρκείς εξοπλισμούς για τη δική τους άμυνα και τη διατήρηση της εσωτερικής τάξης. Ως άμεσο βήμα προς την ίδρυση αυτής της Δύναμης, το σημερινό σύστημα αντ χोक κανονισμών

μπορεί να θεσμοθετηθεί έτσι που να ορίζει κεντρικές περιφερειακές δυνάμεις για ταχεία στρατιωτική ανάπτυξη στη διάρκεια μιας κρίσης.

3. Εφαρμόζοντας την ιδέα της συλλογικής ασφάλειας σε άλλα προβλήματα των λαών του κόσμου Παρόλο που η αρχή της συλλογικής ασφάλειας συνελήφθη αρχικά αναφερόμενη στην απειλή μιας στρατιωτικής επίθεσης, μερικοί υποστηρίζουν ότι μπορεί τώρα να εφαρμοστεί επεκτεινόμενη σε όλες τις απειλές οι οποίες ενώ είναι εμφανώς τοπικού χαρακτήρα, είναι ουσιαστικά αποτέλεσμα της σύνθετης κατάρρευσης της σημερινής παγκόσμιας τάξης. Αυτές οι απειλές περιλαμβάνουν αλλά δεν περιορίζονται στο διεθνές εμπόριο ναρκωτικών, στην ασφάλεια τροφής και στην εμφάνιση νέων παγκόσμιων πανδημιών.²⁴

Πιστεύουμε ότι αυτό το θέμα θα πρέπει να συμπεριληφθεί στην ημερήσια διάταξη της προτεινόμενης Παγκόσμιας Διάσκεψης Κορυφής. Εντούτοις, είναι απίθανο οι εκτενείς διατυπώσεις της συλλογικής ασφάλειας να αποκλείσουν τη βασική αιτία της στρατιωτικής επίθεσης.

4. Διατηρώντας πετυχημένους θεσμούς του ΟΗΕ με ανεξάρτητη εκτελεστική λειτουργία Μερικοί από τους περισσότερο ανεξάρτητους οργανισμούς της οικογένειας του ΟΗΕ, όπως είναι το Πρόγραμμα του ΟΗΕ για τα Παιδιά, η Διεθνής Οργάνωση Πολιτικής Αεροπορίας, η Παγκόσμια Ένωση Ταχυδρομείων, η Διεθνής Ένωση Τηλεπικοινωνιών, η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας και η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας έχουν απολαύσει εμφανή επιτυχία σε συγκεκριμένους αλλά σημαντικούς τομείς διεθνούς ενδιαφέροντος.

Γενικά, αυτοί οι οργανισμοί έχουν ήδη τη δική τους εκτελεστική λειτουργία. Η ανεξαρτησία τους πρέπει να διατηρηθεί και να ενισχυθεί σαν μέρος της διεθνούς εκτελεστικής εξουσίας.²⁵

Γ. Ένα Ενισχυμένο Παγκόσμιο Δικαστήριο

Σε οποιοδήποτε σύστημα διακυβέρνησης, είναι ανάγκη να υπάρχει μία ισχυρή δικαστική λειτουργία για να μετριάξει τις δυνάμεις των άλλων κλάδων και για να εκφράζει, να διακηρύσσει, να προστατεύει και να απονέμει δικαιοσύνη. Η παρόρμηση για τη δημιουργία δίκαιων κοινωνιών υπήρξε μία από τις βασικές δυνάμεις στην ιστορία²⁶ -και αναμφίβολα κανένας διαρκής παγκόσμιος πολιτισμός δεν μπορεί να θεμελιωθεί αν δεν βασιστεί γερά στην αρχή της δικαιοσύνης.

Η δικαιοσύνη είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να μεταφράσει την αναφαινώμενη συνειδητοποίηση της ενότητας της ανθρωπότητας σε μια συλλογική θέληση μέσα από την οποία οι απαραίτητες δομές της παγκόσμιας κοινοτικής ζωής μπορούν με βεβαιότητα να χτιστούν. Μια εποχή η οποία βλέπει τους ανθρώπους του κόσμου να αποκτούν όλο και μεγαλύτερη πρόσβαση στην ενημέρωση κάθε είδους και σε μια πολυμορφία ιδεών θα δει τη δικαιοσύνη να επιβάλλεται ως δεσπόζουσα αρχή για επιτυχημένη κοινωνική οργάνωση.

Στο ατομικό επίπεδο, η δικαιοσύνη είναι η ικανότητα της ανθρώπινης ψυχής χάρη στην οποία μπορεί ο καθένας να διακρίνει την αλήθεια από το ψέμα. Στα μάτια του Θεού, δηλώνει ο Μπαχάολλα, η δικαιοσύνη είναι "το πιο αγαπητό από όλα τα πράγματα" αφού επιτρέπει στο κάθε άτομο να δει με τα δικά του μάτια παρά με τα μάτια των άλλων, να γνωρίσει μέσα από τη δική του γνώση παρά με τη γνώση του γείτονά του ή της ομάδας του.

Στο επίπεδο της ομάδας, το ενδιαφέρον για δικαιοσύνη είναι η απαραίτητη πυξίδα για τη συλλογική λήψη αποφάσεων γιατί είναι το μοναδικό μέσο με το οποίο μπορεί να επιτευχθεί η ενότητα της σκέψης και της δράσης. Εκτός του ότι δεν ενθαρρύνει το πνεύμα της τιμωρίας που έχει συχνά μεταμφιεστεί πίσω από το όνομά της σε παλαιότερες εποχές, η δικαιοσύνη είναι η πρακτική έκφραση της επίγνωσης ότι, για την επίτευξη της ανθρώπινης προόδου, τα συμφέροντα του ατόμου και εκείνα της κοινωνίας είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένα. Στο βαθμό που η δικαιοσύνη γίνεται καίριο μέλημα της ανθρώπινης αλληλεπίδρασης, ενθαρρύνεται ένα συμβουλευτικό κλίμα το οποίο επιτρέπει να εξετάζονται οι επιλογές αμερόληπτα και να επιλέγονται οι κατάλληλοι τρόποι για δράση. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα οι αιώνιες τάσεις προς εκμετάλλευση και κομματισμό ενδέχεται πολύ λιγότερο να εκτρέφουν τη διαδικασία λήψης αποφάσεων.

Μια τέτοια αντίληψη περί δικαιοσύνης θα ενισχυθεί βαθμιαία με την αναγνώριση ότι σε έναν αλληλοεξαρτώμενο κόσμο, τα συμφέροντα του ατόμου και της κοινωνίας είναι άρρηκτα συνδεδεμένα. Κάτω από αυτό το πρίσμα, η δικαιοσύνη είναι μια κλωστή που πρέπει να υφαίνεται μέσα στην εξέταση κάθε αλληλεπίδρασης, είτε στην οικογένεια, στη γειτονιά, είτε σε παγκόσμιο επίπεδο.

Διαβλέπουμε στο τωρινό σύστημα των Ηνωμένων Εθνών τα θεμέλια για ένα ενισχυμένο Παγκόσμιο Δικαστήριο. Το Διεθνές Δικαστήριο, που ιδρύθηκε το 1945 ως το κύριο δικαστικό όργανο των Ηνωμένων Εθνών, χαρακτηρίζεται από πολλά θετικά στοιχεία. Το παρόν σύστημα για την επιλογή

δικαστών, για παράδειγμα, επιδιώκει να δημιουργήσει ένα δικαστικό σώμα που να αντιπροσωπεύει ένα ευρύ φάσμα λαών, περιοχών και δικαστικών συστημάτων.²⁷

Το κύριο μειονέκτημα του Δικαστηρίου είναι ότι στερείται της αρμοδιότητας να εκδίδει νόμιμα δεσμευτικές αποφάσεις, εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες όπου τα κράτη έχουν επιλέξει εκ των προτέρων να δεσμεύονται από τις αποφάσεις του. Χωρίς δικαιοδοσία το Δικαστήριο είναι ανίκανο να απονέμει δικαιοσύνη.²⁸ Με τον καιρό, οι αποφάσεις του Παγκόσμιου Δικαστηρίου μπορεί να γίνουν δεσμευτικές και να εκτελούνται από όλα τα κράτη. Ωστόσο, βραχυπρόθεσμα, το Παγκόσμιο Δικαστήριο θα μπορούσε να ενισχυθεί με δύο άλλα μέτρα.

1. Διευρύνοντας τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου

Σήμερα, η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου περιορίζεται σε μερικές κατηγορίες περιπτώσεων και μόνο τα έθνη έχουν το δικαίωμα να καταθέτουν μηνύσεις. Προτείνουμε εκτός από τα κράτη μέλη, να δοθεί το δικαίωμα και σε άλλα όργανα των Ηνωμένων Εθνών να παρουσιάζουν υποθέσεις ενώπιον του Δικαστηρίου.

2. Συντονίζοντας τα Θεματικά Δικαστήρια

Το Παγκόσμιο Δικαστήριο θα πρέπει να λειτουργεί σαν ομπρέλα για τα υπάρχοντα και τα νέα θεματικά δικαστήρια που ρυθμίζουν και δικάζουν διεθνείς υποθέσεις συγκεκριμένης θεματικής αρμοδιότητας.

Πρώιμα στοιχεία ενός ενοποιημένου συστήματος μπορούν να βρεθούν ήδη στα ειδικευμένα δικαστήρια για τη ρύθμιση ζητημάτων όπως του εμπορίου και των μεταφορών, και στις προτάσεις για σώματα τέτοια όπως ένα Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο κι ένα Επιμελητήριο για Περιβαλλοντικά Θέματα. Στα ζητήματα άλλων τομέων που ίσως χρειαστεί να διευθετηθούν μέσα σε ένα τέτοιο σύστημα περιλαμβάνονται και τα δικαστήρια διεθνούς τρομοκρατίας και λαθρεμπορίου ναρκωτικών.

IV. Απελευθερώνοντας τη δύναμη του ατόμου:

Μια κρίσιμη πρόκληση για την αναδυόμενη Διεθνή Τάξη

Ο πρωταρχικός σκοπός των διοικητικών θεσμών σε όλα τα επίπεδα είναι η πρόοδος του ανθρώπινου πολιτισμού. Αυτός ο στόχος είναι δύσκολο να εκπληρωθεί χωρίς την εμπνευσμένη και συνειδητή συμμετοχή του συνόλου της ανθρωπότητας στη ζωή και στις υποθέσεις της κοινότητας.

Έχοντας ως επίκεντρο την ίδρυση θεσμών και τη δημιουργία μιας κοινότητας εθνών, τα διεθνή σώματα έχουν ιστορικά παραμείνει μακριά από το νου και την καρδιά των λαών του κόσμου. Η τεράστια πλειονότητα των ανθρώπων, χωρισμένη μέσω των διαφόρων στρωμάτων της διοίκησης από τη διεθνή αρένα και συγκεχυμένη από την κάλυψη των διεθνών ειδήσεων που γίνεται από τα μέσα ενημέρωσης, δεν έχει ακόμη αναπτύξει μια σχέση συμπάθειας απέναντι σε θεσμούς όπως είναι τα Ηνωμένα Έθνη. Μόνο εκείνα τα άτομα τα οποία είχαν κάποια πρόσβαση στη διεθνή αρένα μέσα από κανάλια όπως είναι οι κοινωνικοί οργανισμοί φαίνεται να μπορούν να ταυτίζονται με αυτούς τους θεσμούς.

Παραδόξως, οι διεθνείς θεσμοί δεν μπορούν να εξελιχθούν σε ένα αποτελεσματικό και ώριμο επίπεδο διοίκησης και να εκπληρώσουν τον πρωταρχικό τους σκοπό που είναι η πρόοδος του ανθρώπινου πολιτισμού, αν δεν αναγνωρίσουν και γαλουχήσουν τη σχέση της αμοιβαίας εξάρτησης που έχουν με τους ανθρώπους του κόσμου. Μια τέτοια αναγνώριση θα μπορούσε να θέσει σε κίνηση έναν αγνό κύκλο εμπιστοσύνης και υποστήριξης που θα επιτάχυνε τη μετάβαση σε μια νέα παγκόσμια τάξη.

Τα έργα που απαιτούνται για την ανάπτυξη μιας παγκόσμιας κοινωνίας προϋποθέτουν επίπεδα ικανότητας πολύ ανώτερα από ό,τι έχει μέχρι τώρα επιτύχει η ανθρώπινη φυλή. Η κατάκτηση αυτών των επιπέδων θα απαιτήσει μια τεράστια επέκταση της πρόσβασης στη γνώση, από την πλευρά κάθε ατόμου. Οι διεθνείς θεσμοί θα καταφέρουν να αποσπάσουν και να καθοδηγήσουν τις δυνατότητες που λανθάνουν στη συνείδηση των λαών του κόσμου στο βαθμό που η άσκηση της εξουσίας τους μετριάζεται από την υποχρέωσή τους να κερδίσουν την εμπιστοσύνη, το σεβασμό και τη γνήσια υποστήριξη εκείνων των οποίων τις πράξεις επιζητούν να κατευθύνουν και να συζητούν ανοικτά και όσο γίνεται περισσότερο με όλους εκείνους των οποίων επηρεάζονται τα συμφέροντα.

Τα άτομα που θα έχουν εμπιστοσύνη και σεβασμό για αυτούς τους θεσμούς θα απαιτήσουν, με τη σειρά τους, από τις εθνικές κυβερνήσεις τους να αυξήσουν την υποστήριξή τους, τόσο την πολιτική όσο και την οικονομική, για τη διεθνή τάξη. Αναλόγως και οι διεθνείς θεσμοί με αυξημένη επιρροή και δύναμη, θα μπορέσουν να αναλάβουν καλύτερα περαιτέρω ενέργειες για την εγκαθίδρυση μιας

νόμιμης και αποδοτικής παγκόσμιας τάξης.

Παράλληλα με τα μέτρα για την ενίσχυση της δομής του, ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών χρειάζεται να υιοθετήσει πρωτοβουλίες που απελευθερώνουν τη λανθάνουσα δύναμη που υπάρχει σε όλους τους ανθρώπους που τους ωθεί να συμμετάσχουν σε αυτή την εμπνευστική διαδικασία. Για αυτό το σκοπό, ορισμένα θέματα που επισπεύδουν την πρόοδο του ατόμου και της κοινωνίας χρήζουν ιδιαίτερης εξέτασης. Ανάμεσά τους, η προώθηση της οικονομικής ανάπτυξης, η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η ανύψωση της θέσης της γυναίκας και η υπογράμμιση της ηθικής ανάπτυξης, είναι οι τέσσερις προτεραιότητες που συνδέονται τόσο στενά με την πρόοδο του πολιτισμού ώστε πρέπει να υπογραμμιστούν ως μέρη της ημερήσιας διάταξης των Ηνωμένων Εθνών.

A. Προωθώντας την Οικονομική Ανάπτυξη

Οι στρατηγικές οικονομικής ανάπτυξης που έχουν χρησιμοποιηθεί από τα Ηνωμένα έθνη, την Παγκόσμια Τράπεζα και από έναν αριθμό κυβερνήσεων στη διάρκεια των τελευταίων πενήντα ετών, όσο ειλικρινά κι αν έχουν συλληφθεί και εκτελεστεί, υστερούν ως προς τις φιλοδοξίες. Στον περισσότερο κόσμο, το κενό ανάμεσα στα "πρέπει" και στα "δεν πρέπει" έχει διευρυνθεί και επιταχύνεται με την επίμονη ανισότητα στα επίπεδα των εισοδημάτων. Τα κοινωνικά προβλήματα δεν έχουν υποχωρήσει. Στην πραγματικότητα, το έγκλημα και οι αρρώστιες δεν βρίσκονται απλώς σε έξαρση, αλλά γίνονται επίσης ενδημικά και καταπολεμούνται δυσκολότερα.

Αυτές οι αποτυχίες μπορούν να αναχθούν σε έναν αριθμό παραγόντων. Περιλαμβάνουν την άτοπη εστίαση σε μεγάλης κλίμακας προγράμματα και γραφειοκρατικό υπερ-συγκεντρωτισμό, άδικους όρους διεθνούς εμπορίου, μια διάχυτη διαφθορά στην οποία έχει επιτραπεί να ακμάσει μέσα σε όλο το σύστημα, τον αποκλεισμό των γυναικών από διαδικασίες λήψης αποφάσεων σε όλα τα επίπεδα, μια γενική ανικανότητα που δεν επιτρέπει να φτάσουν οι πόροι στους φτωχούς, και την παροχέτευση των αναπτυξιακών πόρων στον στρατιωτικό εξοπλισμό.

Μια αμερόληπτη θεώρηση αυτών των παραγόντων προδίδει ένα σύνθημα συστηματικό και θεμελιώδες μειονέκτημα στο σημερινό πρότυπο της οικονομικής ανάπτυξης: γίνεται συχνή αναφορά στις υλικές ανάγκες χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι πνευματικοί παράγοντες και η κινητήρια δύναμή τους.

Η ανάπτυξη δεν θα πρέπει να συγχέεται με τη δημιουργία μιας μη βιώσιμης καταναλωτικής κοινωνίας. Η αληθινή ευημερία συμπεριλαμβάνει την πνευματική καθώς και την υλική ευεξία. Η τροφή, το ποτό, η στέγη και ένας βαθμός υλικής άνεσης είναι ουσιώδη, αλλά τα ανθρώπινα όντα δεν μπορούν και ποτέ δεν θα νιώσουν εκπλήρωση σ'αυτές τις ανάγκες. Ούτε μπορεί η ικανοποίηση να βρεθεί στις κάπως πιο ακατάληπτες υλικές επιτεύξεις όπως είναι η κοινωνική αναγνώριση ή η πολιτική δύναμη. Τελικά, ούτε η διανοητική επίτευξη ικανοποιεί τις βαθύτερες ανάγκες μας.

Στη δίψα για κάτι περισσότερο, κάτι πέρα από μας, μπορεί να κατανοηθεί σωστά η πραγματικότητα του ανθρώπινου πνεύματος. Παρόλο που η πνευματική πλευρά της φύσης μας έχει επισκιαστεί από τον καθημερινό αγώνα για υλική επίτευξη, η ανάγκη μας για το υπερβατικό δεν μπορεί να αγνοηθεί για πολύ. Συνεπώς ένα πρότυπο βιώσιμης ανάπτυξης πρέπει να απευθύνεται τόσο στις πνευματικές φιλοδοξίες των ανθρώπων όσο και στις υλικές τους ανάγκες και επιθυμίες.

Η εκπαίδευση είναι η καλύτερη επένδυση στην οικονομική ανάπτυξη. "Ο άνθρωπος είναι το ανώτατο Φυλακτό. Η έλλειψη μιας κατάλληλης εκπαίδευσης, ωστόσο, του έχει στερήσει εκείνο που κατέχει από τη φύση του," γράφει ο Μπαχάλλα. "Δέστε τον άνθρωπο σαν ένα ορυχείο πλούσιο σε πετράδια ανεκτίμητης αξίας. Μόνο η εκπαίδευση μπορεί να το κάνει να αποκαλύψει τους θησαυρούς του και να επιτρέψει στην ανθρωπότητα να επωφεληθεί από αυτούς."²⁹ Η εκπαίδευση υποδηλώνει κάτι περισσότερο από μια διαδικασία απόκτησης ενός στενού κορμού γνώσεων ή εκμάθησης μιας σειράς από επιδεξιότητες της ζωής. Στην πραγματικότητα, η εκπαίδευση, η οποία θα έπρεπε να είναι μια θεμελιώδης ανάγκη της ανάπτυξης, πρέπει επίσης να διδάσκει τη διαδικασία απόκτησης γνώσεων, να καλλιεργεί τις δυνάμεις του νου και της λογικής και να εμψυεύει στο σπουδαστή απαραίτητες πνευματικές ιδιότητες.

Αυτή η εκτενής προσέγγιση στην εκπαίδευση είναι εκείνη που επιτρέπει στους ανθρώπους να συνεισφέρουν στη δημιουργία του πλούτου και να ενθαρρύνουν τη δίκαιη κατανομή του.³⁰

Ο γνήσιος πλούτος δημιουργείται όταν η εργασία δεν αναλαμβάνεται μόνο σαν ένα μέσο εξασφάλισης των προς το ζην αλλά και σαν ένα μέσο συνεισφοράς στην κοινωνία. Υποστηρίζουμε ότι η εργασία που έχει νόημα είναι μια βασική ανάγκη της ανθρώπινης ψυχής, τόσο σημαντική στη σωστή ανάπτυξη του ατόμου όσο είναι η θρεπτική τροφή, το καθαρό νερό και ο αέρας στο φυσικό

σώμα.

Λόγω της πνευματικά καταστροφικής φύσης της εξάρτησης, προγράμματα που επικεντρώνονται αποκλειστικά στον εκ νέου καταμερισμό του υλικού πλούτου είναι μακροπρόθεσμα καταδικασμένα σε αποτυχία. Η κατανομή του πλούτου πρέπει να προσεγγισθεί με έναν αποτελεσματικό και δίκαιο τρόπο. Στην πραγματικότητα, πρέπει να ενσωματωθεί στενά μέσα στη διαδικασία δημιουργίας πλούτου.

Προσφέρουμε την ακόλουθη πρόταση στο σύστημα των Ηνωμένων Εθνών για την προώθηση πιο αποτελεσματικής ανάπτυξης.

1. Ξεκινώντας μια αποφασιστική εκστρατεία για την υλοποίηση του Οδηγού 21

Το σχέδιο δράσης που διατυπώθηκε στο Συνέδριο των Ηνωμένων Εθνών για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη ενσωμάτωσε ένα ευρύ φάσμα απόψεων από την αστική κοινωνία και μια σειρά από αρχές παρόμοιες με εκείνες που εκφράζονται σε αυτή την έκθεση. Δυστυχώς, ωστόσο, πολύ λίγα έχουν γίνει από τα κράτη μέλη για την υλοποίηση των μέτρων που περιγράφονται στο σχέδιο.

Αν πρόκειται οι στόχοι του Οδηγού 21 να διευθετηθούν και να εκπληρωθούν, μπορεί να είναι απαραίτητη μια εκτεταμένη προσπάθεια, διαφορετική στη φύση της αλλά ανάλογη σε κλίμακα και επίδοση με το Σχέδιο Μάρσαλ για την εκ νέου ανάπτυξη της μεταπολεμικής Ευρώπης. Σε αυτή την περίπτωση οι θεσμοί του Bretton Woods θα κληθούν να εκπονήσουν μια έντονη εκστρατεία για να επισπευθούν οι εθνικές προσπάθειες υλοποίησης. Μια εντολή τέτοιας φύσης μπορεί να βγει μόνο από ένα συνέδριο, παρόμοιο με τις πρώτες συγκεντρώσεις των Bretton Woods πριν από πενήντα χρόνια, αφιερωμένο στη γενική επανεξέταση αυτών των θεσμών. Ο σκοπός αυτής της επανεξέτασης θα είναι να καταστήσει διαθέσιμους στους ανθρώπους του κόσμου επαρκείς πόρους έτσι ώστε να μπορέσουν να υλοποιήσουν τοπικές πρωτοβουλίες. Εξάλλου, το συνέδριο μπορεί επίσης να διευρύνει την ημερήσια διάταξή του για να ασχοληθεί με βαθύτερα ζητήματα παγκόσμιας οικονομικής ασφάλειας μέσα από τον επαναπροσδιορισμό των υπαρχόντων θεσμών ή τη δημιουργία νέων δομών.³¹

Αν έχει επιτυχία αυτός ο νέος μηχανισμός μπορεί επίσης να επεκταθεί στο συντονισμό της εφαρμογής των μέτρων που επισημάνθηκαν στην πρόσφατη Κοινωνική Διάσκεψη.

B. Προστατεύοντας θεμελιώδη Ανθρώπινα Δικαιώματα

Στη διάρκεια των πέντε δεκαετιών από την ίδρυση των Ηνωμένων Εθνών, έχει προκύψει μια αντίληψη ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα πρέπει να αναγνωριστούν και να προστατευτούν διεθνώς αν πρόκειται να εδραιωθούν η ειρήνη, η κοινωνική πρόοδος και η οικονομική ευημερία.

Η βάση για διεθνή συμφωνία όσον αφορά τη φύση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι η άκρως σημαντική Οικουμενική Διακήρυξη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, που υιοθετήθηκε από τα Ηνωμένα Έθνη το 1948 και αναπτύχθηκε στα δύο διεθνή σύμφωνα -το Διεθνές Σύμφωνο για τα Αστικά και Πολιτικά Δικαιώματα και το Διεθνές Σύμφωνο για τα Κοινωνικά, Οικονομικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα. Επιπλέον περίπου 75 άλλες συνθήκες και διακηρύξεις αναγνωρίζουν και προάγουν τα δικαιώματα των γυναικών και παιδιών, το δικαίωμα στην ελευθερία και στη λατρεία και το δικαίωμα στην ανάπτυξη, για να αναφέρουμε μόνο μερικά.

Το τωρινό καθεστώς ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών έχει δύο βασικά μειονεκτήματα: περιορισμένα μέσα επιβολής και συνέχισης και πολύ μικρή έμφαση στις ευθύνες που συνοδεύουν όλα τα δικαιώματα.

Η επιβολή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο διεθνές επίπεδο πρέπει να διευθετηθεί με έναν τρόπο παρόμοιο με το χειρισμό της στρατιωτικής επίθεσης κάτω από ένα συλλογικό καθεστώς ασφάλειας. Η παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε ένα κράτος πρέπει να θεωρηθεί ανησυχία όλων και οι μηχανισμοί επιβολής πρέπει να εξασφαλίζουν μια ενοποιημένη ανταπόκριση από την πλευρά ολόκληρης της διεθνούς κοινότητας. Το ερώτημα του πότε και πώς να γίνει η μεσολάβηση για να προστατευτούν τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι πιο δύσκολο να απαντηθεί. Η σθεναρή επιβολή θα απαιτήσει έναν υψηλό βαθμό παγκόσμιας συναίνεσης σε αυτό που συνιστά μια κατάφωρη και ηθελημένη παραβίαση.

Σημαντικά βήματα πάρθηκαν με στόχο την παγκόσμια συναίνεση στη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στο Παγκόσμιο Συνέδριο για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου το 1993, το οποίο δήλωσε κατηγορηματικά ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι καθολικά, αδιαίρετα και αλληλεξαρτώμενα και έδωσε τέλος στη μακρόχρονη διαμάχη για τη σχετική σημασία των αστικών και πολιτικών δικαιωμάτων σε σύγκριση με κοινωνικά, οικονομικά και πολιτισμικά δικαιώματα.³² Τα ψηφίσματα του συνεδρίου επιβεβαίωσαν επίσης ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα πρέπει να εφαρμόζονται

ανεξάρτητα από διαφορές φυλετικής προέλευσης, εθνικής καταβολής, θρησκευτικής πίστης και εθνικής ταυτότητας. Περιλαμβάνουν την ισότητα γυναικών και αντρών, περικλείουν για κάθε άτομο σε όλο τον κόσμο τα ίδια δικαιώματα στην ελευθερία της έρευνας, στην ενημέρωση και θρησκευτική λατρεία και ενσωματώνουν το δικαίωμα του καθενός στις βασικές ανάγκες όπως είναι η τροφή, η στέγη και η ιατρική περίθαλψη.³³ Πέρα από την ανάγκη να χτιστεί η συναίνεση και να ενισχυθεί η επιβολή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, είναι σημαντικό να καθιερωθεί μια μεγαλύτερη αντίληψη ότι το κάθε δικαίωμα συνοδεύεται και από την αντίστοιχη ευθύνη.

Το δικαίωμα να αναγνωρίζεσαι ως άτομο απέναντι στο νόμο, για παράδειγμα, υποδηλώνει ότι έχεις την ευθύνη να υπακούς στο νόμο -και να κάνεις τόσο τους νόμους όσο και το νομικό σύστημα πιο δίκαιους. Ομοίως, στην κοινωνικο-οικονομική σφαίρα, το δικαίωμα να παντρεύεσαι συνοδεύεται από την ευθύνη να συντηρείς μια οικογενειακή μονάδα, να εκπαιδεύεις τα παιδιά σου και να μεταχειρίζεσαι όλα τα μέλη της οικογένειας με σεβασμό.³⁴ Το δικαίωμα να εργάζεσαι δεν μπορεί να διαχωριστεί από την ευθύνη να εκτελείς τα καθήκοντά σου όσο γίνεται καλύτερα. Με την ευρύτερη έννοια, η ιδέα των "καθολικών" ανθρωπίνων δικαιωμάτων υποδηλώνει μια ευθύνη προς την ανθρωπότητα ως σύνολο.

Τέλος, ενώ εναπόκειται στο άτομο να εκπληρώνει την ευθύνη σε κάθε τομέα, εναπόκειται στους διεθνείς θεσμούς να προστατεύσουν το σχετικό ανθρώπινο δικαίωμα. Προτείνουμε τρία μέτρα για άμεση δράση.

1. Ενίσχυση του μηχανισμού του ΟΗΕ για έλεγχο, εφαρμογή και συνέχιση

Ο μηχανισμός των Ηνωμένων Εθνών για τον έλεγχο, την εφαρμογή και τη συνέχιση της συμμόρφωσης των κυβερνήσεων με διεθνείς συνθήκες είναι ανεπαρκής. Το Κέντρο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων συνίσταται από ένα πολύ μικρό προσωπικό από επαγγελματίες που αγωνίζονται να υποστηρίξουν προσπάθειες για τον έλεγχο της συμμόρφωσης των κρατών σε όλες τις συμβάσεις που έχουν επικυρώσει.

Πιστεύουμε ότι οι πόροι που διατίθενται για αυτό το Κέντρο πρέπει να αυξηθούν σημαντικά για να μπορεί να εκτελεί τα καθήκοντά του κατάλληλα.

2. Ενθάρρυνση καθολικής επικύρωσης διεθνών συνθηκών για τα ανθρώπινα δικαιώματα

Εφόσον η επικύρωση των διεθνών συνθηκών για τα ανθρώπινα δικαιώματα δημιουργεί μια υποχρέωση για τα κράτη μέλη, μολονότι όχι μια πρακτικά επιβαλλόμενη, ο Γενικός Γραμματέας και όλα τα σώματα του ΟΗΕ θα μπορούσαν να λάβουν υπόψη τους κάθε ευκαιρία να ενθαρρύνουν τα κράτη μέλη να ενεργήσουν πάνω σε αυτό το θέμα. Στην πραγματικότητα, μια δεσμευτική προθεσμία για καθολική επικύρωση μπορεί να αποτελέσει έναν προτρεπτικό στόχο που θα 'πρεπε να τεθεί από τη Γενική Συνέλευση.

3. Εξασφάλιση σεβασμού για τα ελεγκτικά όργανα του ΟΗΕ τα οποία ασχολούνται με τα ανθρώπινα δικαιώματα

Εφόσον η αποστολή των υπηρεσιών ελέγχου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχει πολύ σοβαρό χαρακτήρα, ο ΟΗΕ πρέπει να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός απέναντι σε αντιλήψεις που δημιουργούνται από τη δομή και τις διαδικασίες αυτών των θεσμών και εξίσου επιφυλακτικός όταν ενεργεί για να λύσει συμβιβαστικές καταστάσεις.

Πιστεύουμε ότι θα ήταν φρόνιμο να εξερευνηθούν στη διάρκεια της διαδικασίας για υποψηφιότητα τα προσόντα των κρατών μελών σε ορατές θέσεις και να αποκλειστούν από τις εκλογές στην Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και άλλες ελεγκτικές υπηρεσίες, οποιαδήποτε κράτη μέλη που δεν θα έχουν μέχρι τότε επικυρώσει τις διεθνείς συνθήκες. Ενώ αυτά τα κράτη μέλη θα μπορούν παραταύτα να συμμετάσχουν πλήρως στις συζητήσεις, αυτό θα προστάτευε τα Ηνωμένα Έθνη από μια ενδεχομένως αμήχανη και συμβιβαστική θέση.

Πιστεύουμε επίσης ότι μια μοναδική εξαίρεση δικαιολογείται στον παραπάνω κανόνα. Τα κράτη μέλη που δεν είναι υπό τον έλεγχο του ΟΗΕ και που τυγχάνουν επαρκούς προστασίας για τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα μέσα στο σύνταγμα τους, αλλά δεν έχουν καταφέρει να ολοκληρώσουν τη διαδικασία επικύρωσης εξαιτίας εσωτερικών πολιτικών λόγων, δεν θα πρέπει να αποκλειστούν από την εκλογή τους σε εμφανείς θέσεις.

Τέλος, φαίνεται επίσης φρόνιμο τα κράτη μέλη που έχουν επικυρώσει τις διεθνείς συνθήκες αλλά βρίσκονται υπό έλεγχο για μεγάλες παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων να αποκλειστούν από τις εκλογές για αξιώματα σε συνέδρια και άλλες συναντήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Αυτό θα εμποδίσει την ευρέως διαδεδομένη αντίληψη ότι οι διεργασίες είναι μια παρωδία.

Γ. Προάγοντας τη θέση των Γυναικών

Η δημιουργία ενός ειρηνικού και βιώσιμου παγκόσμιου πολιτισμού θα είναι αδύνατη χωρίς την πλήρη συμμετοχή των γυναικών σε κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας.³⁵ Ενώ αυτή η πρόταση υποστηρίζεται όλο και περισσότερο, υπάρχει μια αξιοσημείωτη διαφορά ανάμεσα στη διανοητική αποδοχή και την εφαρμογή της.

Είναι καιρός οι θεσμοί του κόσμου που συνίστανται κυρίως από άντρες να ασκήσουν την επιρροή τους για την προώθηση της συστηματικής συμμετοχής των γυναικών, όχι από συγκατάβαση ή υποτιθέμενη αυτοθυσία αλλά σαν μια πράξη που προέρχεται από την πεποίθηση ότι οι συνεισφορές των γυναικών απαιτούνται για την πρόοδο της κοινωνίας.³⁶ Μόνο όταν εκτιμηθούν οι συνεισφορές των γυναικών θα αναζητηθούν και θα ενσωματωθούν στη δομή της κοινωνίας. Το αποτέλεσμα θα είναι ένας πιο ειρηνικός, ισορροπημένος, δίκαιος και ευημερών πολιτισμός.³⁷

Οι εμφανείς βιολογικές διαφορές ανάμεσα στα φύλα δεν πρέπει να αποτελέσουν αιτία ανισότητας και δυσαρμονίας. Απεναντίας, είναι μια άποψη αλληλοσυμπλήρωσης. Αν ο ρόλος των γυναικών ως μητέρων εκτιμηθεί κατάλληλα, το έργο τους στην ανατροφή και εκπαίδευση των παιδιών θα γίνει σεβαστό και θα ανταμειφθεί κατάλληλα. Πρέπει επίσης να αναγνωριστεί ότι ο ρόλος της τεκνοποίησης δεν μειώνει τις ηγετικές ικανότητες της γυναίκας ούτε υποβιβάζει τη διανοητική, επιστημονική ή δημιουργική της ικανότητα. Μάλιστα, μπορεί να αποτελέσει εξύψωση.

Πιστεύουμε ότι η πρόοδος σε μερικά κρίσιμα μέτωπα θα έχει τη μέγιστη επίδραση στην ανάπτυξη των γυναικών. Μοιραζόμαστε τις παρακάτω απόψεις που είναι θεμελιώδεις για τις προτάσεις που ακολουθούν.

Πρώτον και κύριον, η βία εναντίον των γυναικών και των κοριτσιών, μια από τις πιο κατάφωρες και ευρέως εξαπλωμένες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πρέπει να ξεριζωθεί. Η βία έχει γίνει τρόπος ζωής για πολλές γυναίκες σε ολόκληρο τον κόσμο, ανεξάρτητα από φυλή, τάξη ή μορφωτικό επίπεδο. Σε πολλές κοινωνίες, παραδοσιακές αντιλήψεις ότι οι γυναίκες είναι κατώτερες ή ένα βάρος τις καθιστούν εύκολους στόχους της οργής και της αγανάκτησης. Ακόμη και δυναμικές νομικές λύσεις και μηχανισμοί επιβολής θα έχουν μικρή επίδραση εκτός κι αν υποστηριχτούν από μια μεταμόρφωση στη συμπεριφορά των αντρών. Οι γυναίκες δεν θα είναι ασφαλείς μέχρι να ισχύσει μια νέα κοινωνική συνείδηση, εκείνη που θα θεωρεί ακόμη και την απλή έκφραση συμβατικής συμπεριφοράς απέναντι στις γυναίκες, πόσο μάλλον οποιαδήποτε μορφή σωματικής βίας, αιτία βαθιάς ντροπής.

Δεύτερον, η οικογένεια παραμένει ο ακρογωνιαίος λίθος της κοινωνίας και οι συμπεριφορές που τηρούνται και μαθαίνονται εκεί προβάλλονται στις σχέσεις σε όλα τα άλλα επίπεδα της κοινωνίας. Συνεπώς, τα μέλη του θεσμού της οικογένειας πρέπει να μεταμορφωθούν έτσι ώστε να καθιερωθεί η αρχή της ισότητας των γυναικών και αντρών. Επιπλέον, αν οι δεσμοί της αγάπης και ενότητας ενισχύσουν τις οικογενειακές σχέσεις, η επίδραση θα επεκταθεί πέραν των ορίων της και θα επηρεάσει την κοινωνία στο σύνολό της.

Τρίτον, ενώ ο γενικός στόχος οποιασδήποτε κοινωνίας πρέπει να είναι η εκπαίδευση όλων των μελών της, σ' αυτό το στάδιο της ανθρώπινης ιστορίας η μεγαλύτερη ανάγκη είναι να εκπαιδευτούν οι γυναίκες και τα κορίτσια.³⁸ Μελέτες είκοσι ετών βεβαιώνουν σταθερά ότι απ' όλες τις πιθανές επενδύσεις η εκπαίδευση των γυναικών και των κοριτσιών αποδίδει τα υψηλότερα ποσοστά όσον αφορά την κοινωνική ανάπτυξη, το ξερίζωμα της φτώχειας και την ανάπτυξη της κοινότητας.³⁹

Τέταρτον, ο παγκόσμιος διάλογος για το ρόλο των αντρών και γυναικών πρέπει να προωθήσει την αναγνώριση της ουσιαστικής αλληλοσυμπλήρωσης των δύο φύλων. Διότι οι διαφορές μεταξύ τους συνιστούν μια φυσική επιβεβαίωση της αναγκαιότητας να συνεργάζονται οι γυναίκες με τους άντρες για την εκπλήρωση των δυνατοτήτων τους όσον αφορά την πρόοδο του πολιτισμού, και φυσικά τη διαιώνιση του ανθρώπινου γένους. Αυτές οι διαφορές ενυπάρχουν στον αλληλεπιδρώντα χαρακτήρα της κοινής ανθρώπινης φύσης τους. Αυτός ο διάλογος θα πρέπει να λάβει υπόψη τις ιστορικές δυνάμεις που έχουν οδηγήσει στην καταπίεση των γυναικών και να εξετάσει τις νέες κοινωνικές, πολιτικές και πνευματικές αλήθειες που μεταμορφώνουν σήμερα τον πολιτισμό μας. Σαν αφετηρία αυτού του διαλόγου προσφέρουμε αυτή την παρομοίωση από τις Μπαχάι Γραφές: "Ο κόσμος της ανθρωπότητας έχει δύο φτερούγες - η μία είναι οι γυναίκες και η άλλη οι άντρες. Δεν μπορεί να πετάξει το πουλί αν δεν αναπτυχθούν εξίσου και οι δύο φτερούγες. Αν η μια φτερούγα παραμείνει αδύναμη, η πτήση είναι αδύνατη."⁴⁰ Επιπλέον, υποστηρίζουμε τα τρία παρακάτω συγκεκριμένα μέτρα.

1. Αυξάνοντας τη συμμετοχή των γυναικών στις αντιπροσωπείες των κρατών μελών

Προτείνουμε να παροτρυνθούν τα κράτη μέλη να διορίσουν έναν αυξημένο αριθμό γυναικών σε θέσεις πρεσβευτών και σε άλλες παρόμοιες διπλωματικές θέσεις.

2. Ενθαρρύνοντας την καθολική επικύρωση διεθνών συνθηκών που προβάλλουν τα δικαιώματα των γυναικών και βελτιώνουν τη θέση τους.

Όπως και στις διεθνείς συνθήκες για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο Γενικός Γραμματέας και όλα τα σώματα του ΟΗΕ πρέπει να εξετάσουν κάθε ευκαιρία για ενθάρρυνση των κρατών μελών να προβούν στην επικύρωση των συνθηκών και πρωτοκόλλων που προστατεύουν τα δικαιώματα των γυναικών και επιζητούν την προαγωγή τους.

3. Σχεδιάζοντας εκ των προτέρων την εφαρμογή του Προγράμματος Δράσης του Πεκίνου Η διακήρυξη του Forward-Looking Strategies (Στρατηγικές για το Μέλλον) που υιοθετήθηκε στο συνέδριο του Ναϊρόμπι υπήρξε εξαιρετικά τολμηρή και επινοητική, εντούτοις η εφαρμογή της υπήρξε μάλλον αναποτελεσματική.⁴¹ Πιστεύουμε ότι πρέπει να παρθεί ένα μάθημα από αυτή τη δυσχερή εμπειρία και να καταστρωθούν προμελετημένα σχέδια έτσι ώστε το Πρόγραμμα Δράσης που προήρθε από το συνέδριο του Πεκίνου να μην έχει την ίδια τύχη.

Προτείνουμε να καθιερωθεί ένα ελεγκτικό σύστημα που να συντάσσει αναφορές από την κατάσταση εφαρμογής των υιοθετημένων μέτρων και να κάνει παρουσιάσεις στη Γενική Συνέλευση ετησίως, προβάλλοντας τα πρώτα είκοσι κράτη μέλη και τα τελευταία είκοσι κράτη μέλη όσον αφορά τη συμμόρφωση.

Δ. Δίνοντας έμφαση στην ηθική ανάπτυξη

Η διαδικασία της ενσωμάτωσης των ανθρώπων σε όλο και μεγαλύτερες ομάδες, παρόλο που επηρεάζεται από την πολιτισμική και γεωγραφική κατάσταση, έχει προωθηθεί κυρίως από τη θρησκεία, που είναι ο πιο δυναμικός παράγοντας για την αλλαγή της ανθρώπινης στάσης και συμπεριφοράς. Με τον όρο θρησκεία, ωστόσο, εννοούμε την ουσιαστική βάση ή την αλήθεια της θρησκείας, όχι τα δόγματα και την τυφλή απομίμηση που την έχουν βαθμιαία επικαλύψει και αποτελούν την αιτία της παρακμής και της εξάλειψής της.

Σύμφωνα με τα λόγια του Αμπντολ-Μπαχά, "ο υλικός πολιτισμός μοιάζει με το σώμα. Όσο απεριόριστη κι αν είναι η χάρη, η κομψότητα και η ομορφιά του, είναι νεκρό. Ο θεϊκός πολιτισμός μοιάζει με το πνεύμα και το σώμα παίρνει τη ζωή του από το πνεύμα... Χωρίς το πνεύμα ο κόσμος της ανθρωπότητας δεν έχει ζωή."⁴²

Η ιδέα της προώθησης συγκεκριμένων ηθών ή αξιών μπορεί να είναι αντιφατική, ειδικά σε αυτή την εποχή της ανθρωπιστικής σχετικότητας. Εντούτοις, πιστεύουμε ακράδαντα ότι υπάρχει ένα κοινό σύνολο αξιών που η αναγνώρισή του έχει επισκιαστεί από εκείνους που για πολιτικούς σκοπούς μεγαλοποιούν τις ασήμαντες διαφορές που υπάρχουν στη θρησκευτική ή πολιτιστική πράξη.⁴³ Αυτές οι θεμελιώδεις αρετές, που δίδαξαν όλες οι πνευματικές κοινότητες, συνιστούν το βασικό πλαίσιο για την ηθική ανάπτυξη.

Η μελέτη των κοινών στοιχείων που ενυπάρχουν στα μεγάλα θρησκευτικά και ηθικά συστήματα του κόσμου αποκαλύπτει ότι η καθεμιά ασπάζεται την ενότητα, τη συνεργασία και την αρμονία ανάμεσα στους ανθρώπους, καθιερώνει οδηγίες για μια υπεύθυνη συμπεριφορά και υποστηρίζει την ανάπτυξη αρετών που συνθέτουν τα θεμέλια για σχέσεις που βασίζονται στην εμπιστοσύνη και σε αρχές.⁴⁴

1. Προωθώντας την ανάπτυξη διδακτικής ύλης για την ηθική εκπαίδευση στα σχολεία

Υποστηρίζουμε μια παγκόσμια εκστρατεία για την προώθηση της ηθικής ανάπτυξης. Με απλά λόγια, αυτή η εκστρατεία θα πρέπει να ενθαρρύνει και να βοηθήσει τις τοπικές πρωτοβουλίες σε όλο τον κόσμο να ενσωματώσουν μια ηθική διάσταση στην εκπαίδευση των παιδιών. Μπορεί να θεωρηθεί απαραίτητη η οργάνωση συνεδρίων, η έκδοση σχετικού υλικού και πολλές άλλες βοηθητικές δραστηριότητες που όλες αποτελούν μια στέρεη επένδυση για μια μελλοντική γενιά. Αυτή η εκστρατεία ηθικής ανάπτυξης μπορεί να ξεκινήσει με λίγες απλές αρχές. Για παράδειγμα, η ακεραιότητα της συμπεριφοράς, η αξιοπιστία και η εντιμότητα αποτελούν τα θεμέλια της σταθερότητας και της προόδου. Ο αλτρουισμός πρέπει να καθοδηγεί κάθε ανθρώπινη προσπάθεια, έτσι ώστε η ειλικρίνεια και ο σεβασμός για τα δικαιώματα των άλλων να γίνεται ένα αναπόσπαστο μέρος των πράξεων κάθε ατόμου. Η υπηρεσία προς την ανθρωπότητα είναι η αληθινή πηγή ευτυχίας, τιμής και νοήματος στη ζωή.

Πιστεύουμε επίσης ότι η εκστρατεία θα έχει επιτυχία μόνο στο βαθμό που η προσπάθεια βασίζεται στη δύναμη της θρησκείας. Η αντίληψη για το διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος δεν θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί σαν μια ασπίδα που θα εμποδίσει αυτή την ευεργετική επίδραση.

Συγκεκριμένα, οι θρησκευτικές κοινότητες θα πρέπει να κληθούν ως καλοί συνεργάτες σε αυτή τη σημαντική πρωτοβουλία.

Καθώς εξελίσσεται, αυτή η εκστρατεία θα επιταχύνει μια πορεία ατομικής ενίσχυσης που θα μεταβάλει τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι, ασχέτως οικονομικής τάξης, κοινωνικής θέσης, ή εθνικής, φυλετικής ή θρησκευτικής προέλευσης, αλληλεπιδρούν μέσα στην κοινωνία τους.

V. Κρίσιμη Καμπή για όλα τα έθνη:

Έκκληση στους ηγέτες του κόσμου

Έχουμε φτάσει σε μια κρίσιμη καμπή στην πρόοδο των εθνών.

"Η ενοποίηση ολόκληρης της ανθρωπότητας αποτελεί τη σφραγίδα της φάσης στην οποία πλησιάζει τώρα η ανθρωπινή κοινωνία. Η ενότητα της οικογένειας, της φυλής, της πόλης κράτους και του έθνους έχει επιχειρηθεί αλληπάλληλα και έχει πλήρως καθιερωθεί. Η παγκόσμια ενότητα είναι ο στόχος προς τον οποίο αγωνίζεται αυτή η βασανισμένη ανθρωπότητα. Το χτίσιμο των εθνών έχει φτάσει σε πέρας. Η αναρχία που ενυπάρχει στην κρατική εξουσία προχωρεί προς μια αποκορύφωση. Ένας κόσμος ο οποίος βαδίζει προς την ωριμότητα, πρέπει να εγκαταλείψει αυτό το φετίχ, να αναγνωρίσει την ενότητα και ολότητα των ανθρωπίνων σχέσεων και να καθιερώσει μια και καλή το μηχανισμό που μπορεί να ενσαρκώσει καλύτερα αυτή τη θεμελιώδη αρχή της ζωής του."45

Πριν από έναν αιώνα και περισσότερο, ο Μπαχάλλα δίδαξε ότι δεν υπάρχει παρά μόνο ένας Θεός, ότι υπάρχει μόνο μια ανθρωπινή φυλή και ότι όλες οι θρησκείες του κόσμου αντιπροσωπεύουν στάδια στην αποκάλυψη της θέλησης και του σκοπού του Θεού για την ανθρωπότητα. Ο Μπαχάλλα ανήγγειλε τον ερχομό της εποχής, που είχε προφητευτεί σε όλα τα ιερά κείμενα του κόσμου, κατά την οποία η ανθρωπότητα θα δει επιτέλους την ενοποίηση όλων των λαών μέσα σε μια ειρηνική και ενιαία κοινωνία.

Είπε ότι ο προορισμός του ανθρώπου δεν βρίσκεται απλώς στη δημιουργία μιας υλικής ευημερούσας κοινωνίας, αλλά επίσης στην ανέγερση ενός παγκόσμιου πολιτισμού όπου τα άτομα προτρέπονται να ενεργούν ως ηθικά όντα που κατανοούν την αληθινή τους φύση και είναι ικανά να προοδεύσουν προς μια μεγαλύτερη ολοκλήρωση τέτοια που κανένας βαθμός υλικής χάρης δεν μπορεί από μόνος του να προσφέρει.

Ο Μπαχάλλα ήταν επίσης ανάμεσα στους πρώτους που επικαλέστηκε τη φράση "νέα παγκόσμια τάξη" για να περιγράψει τις βαρυσήμαντες αλλαγές στην πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική ζωή του κόσμου. "Τα σημάδια των επικείμενων αναταραχών και του χάους μπορούν τώρα να διακριθούν, εφόσον η επικρατούσα Τάξη φαίνεται να είναι αξιοθρήνητα ελαττωματική," έγραψε. "Σύντομα η σημερινή τάξη θα διπλωθεί και μια νέα θα ξεδιπλωθεί στη θέση της."46

Για αυτό το σκοπό, ανέθεσε ένα καθήκον εξίσου στους ηγέτες και στα μέλη της κοινωνίας. "Δεν πρέπει να περηφανεύεται εκείνος που αγαπά την πατρίδα του αλλά εκείνος που αγαπά ολόκληρο τον κόσμο. Η γη δεν είναι παρά μία χώρα και η ανθρωπότητα οι πολίτες της."47

Πάνω απ'όλα, οι ηγέτες της επόμενης γενιάς πρέπει να ενεργοποιηθούν από μια ειλικρινή επιθυμία να υπηρετήσουν ολόκληρη την κοινότητα και να καταλάβουν ότι η ηγεσία είναι ευθύνη, όχι προνόμιο. Για πάρα πολύ καιρό τόσο οι ηγέτες όσο και οι οπαδοί αντιλαμβάνονταν την ηγεσία ως διεκδίκηση ελέγχου πάνω στους άλλους. Πραγματικά, αυτή η εποχή απαιτεί ένα νέο ορισμό της ηγεσίας και ένα νέο τύπο ηγέτη.48

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στη διεθνή арένα. Προκειμένου να καθιερωθεί ένα αίσθημα πεποίθησης, να κερδηθεί η εμπιστοσύνη και να ενσταλαχτεί μια τρυφερή σχέση συμπάθειας στις καρδιές των ανθρώπων του κόσμου για τους θεσμούς της διεθνούς τάξης, αυτοί οι ηγέτες θα πρέπει να αναλογίζονται τις πράξεις τους.

Μέσα από ένα αφεγάδιαστο ιστορικό ατομικής ακεραιότητας, πρέπει να συμβάλλουν στην αποκατάσταση της πίστης και της εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση. Πρέπει να ενσαρκώνουν τα χαρακτηριστικά της εντιμότητας, της ταπεινότητας και ειλικρίνειας του σκοπού στην αναζήτηση της αλήθειας μιας κατάστασης. Πρέπει να είναι αφοσιωμένοι και καθοδηγούμενοι από αρχές ενεργώντας έτσι μακροπρόθεσμα για τα καλύτερα συμφέροντα της ανθρωπότητας ως σύνολο.

"Αφήστε το όραμά σας να αγκαλιάζει όλο τον κόσμο παρά να περιορίζεται μόνο στον εαυτό σας", έγραψε ο Μπαχάλλα. "Μην ασχολείστε με τις δικές σας έγνοιες, αφήστε τις σκέψεις σας να εστιάζονται σε εκείνο που θα αποκαταστήσει την τύχη της ανθρωπότητας και θα εξαγνίσει τις καρδιές και τις ψυχές των ανθρώπων."49

Σημειώσεις

1 Boutros-Ghali, Boutros. 1992. An Agenda for Peace: Peace-making and Peace-keeping. Report of the Secretary-General Pursuant to the Statement Adopted by the Summit Meeting of the Security Council, January 31, New York: United Nations.

2 Σίγουρα η εισαγωγή στο Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών συγκαταλέγεται ανάμεσα στα πιο εμπνευσμένα κείμενα στην ιστορία της ανθρώπινης διακυβέρνησης:

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ

'να σώσουμε τις ερχόμενες γενεές από τη μάστιγα του πολέμου, που δυο φορές στα χρόνια μας έφερε στην ανθρωπότητα ανείπωτη θλίψη,

'να διακηρύξουμε και πάλι την πίστη μας στα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, στην αξιοπρέπεια και στην αξία του ανθρώπου, στα ίσα δικαιώματα ανδρών και γυναικών και μεγάλων και μικρών εθνών,

'να δημιουργήσουμε προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες μπορεί να υπάρξει δικαιοσύνη και σεβασμός προς τις υποχρεώσεις που προκύπτουν από τις συνθήκες και από άλλες πηγές διεθνούς δικαίου,

'να συμβάλλουμε στην κοινωνική πρόοδο και στη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου μέσα σε μεγαλύτερη ελευθερία,

ΚΑΙ ΓΙ'ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

'να δείχνουμε ανεκτικότητα και να ζούμε ειρηνικά ο ένας με τον άλλον σαν καλοί γείτονες,

'να ενώνουμε τις δυνάμεις μας για να διατηρούμε τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια και να εξασφαλίζουμε, με την παραδοχή αρχών και την καθιέρωση μεθόδων, ότι δε θα χρησιμοποιείται ένοπλη βία παρά μόνο για το κοινό συμφέρον,

'να χρησιμοποιούμε τους διεθνείς οργανισμούς για να συμβάλλουμε στην οικονομική και κοινωνική πρόοδο όλων των λαών,

ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΜΕ ΝΑ ΕΝΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΟΥΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

'Έτσι, οι Κυβερνήσεις μας, μέσω αντιπροσώπων τους που συγκεντρώθηκαν στην πόλη του Αγίου Φραγκίσκου και ήταν εφοδιασμένοι με πληρεξούσια τα οποία αναγνωρίστηκαν ως έγκυρα και νομότυπα, αποδέχτηκαν αυτόν το Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και μ'αυτόν ίδρυσαν ένα Διεθνή Οργανισμό που θα ονομάζεται Ηνωμένα Έθνη.'

Ηνωμένα Έθνη. 1994. Charter of the United Nations and Statute of the International Court of Justice. Τμήμα Δημόσιας Πληροφόρησης των Ηνωμένων Εθνών. DPI/511-93243- Απρίλιος 1994 - 40M.

3 Παγκόσμια Τράπεζα. 1994. World Development Report. σσ. 162-163. (Oxford: Oxford University Press.)

4 Υπάρχει ένας αριθμός πρόσφατων προτάσεων που συζητούν την ανάγκη ανασχηματισμών στο σύστημα των Ηνωμένων Εθνών στο πλαίσιο μιας ιδιαίτερης θεματικής περιοχής. Our Common Future, η αναφορά της Παγκόσμιας Επιτροπής Περιβάλλοντος και Ανάπτυξης, για παράδειγμα, πρότεινε μια σειρά από αλλαγές, όπως τη δημιουργία ενός ειδικού 'Σώματος για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη' των Ηνωμένων Εθνών που να συντονίζει τη δράση των Ηνωμένων Εθνών στην προώθηση της ανάπτυξης προστατεύοντας συγχρόνως το περιβάλλον. The World Commission on Environment and Development, Our Common Future. (Oxford: Oxford University Press, 1987.)

Παρομοίως, η αναφορά της Επιτροπής Μπραντ, "Common Crisis North-South: Co-operation for World Recovery" διατυπώνει προτάσεις για ανασχηματισμό στον κρίσιμο τομέα των οικονομικών, του εμπορίου και της ενέργειας, επειδή αυτά επηρεάζουν τις ανισορροπίες Βορρά-Νότου. The Brandt Commission, Common Crisis North-South: Co-operation for World Recovery. (London: Pan Books, 1983.)

Τα συγγράμματα που προτείνουν ευρείες αλλαγές στα Ηνωμένα Έθνη είναι επίσης ογκώδη και συνεχίζουν να αυξάνονται, ειδικά ενόψει της 50ετούς επετείου των Ηνωμένων Εθνών. Οι πρώτες κύριες και σοβαρές επανεκτιμήσεις των Ηνωμένων Εθνών άρχισαν στο 1950, ενόψει της 10ετούς

επετειού του Χάρτη. Από αυτή την άποψη η δημοσίευση το 1958 του World Peace Through World Law από τους Louis B. Sohn και Grenville Clark, η οποία υπήρξε μία από τις πρώτες στέρεες προτάσεις για τη μείωση της δύναμης του βέτο, πρέπει να θεωρηθεί ορόσημο.

Grenville Clark, and Louis B. Sohn, World Peace Through World Law. (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1966.)

Πιο πρόσφατες προτάσεις κυμαίνονται από την Πρωτοβουλία της Στοκχόλμης, η οποία προσφέρει ένα γενικό όραμα του τι μπορεί να γίνει για την ενίσχυση των Ηνωμένων Εθνών, μέχρι το πρόσφατο έργο του Harold Stassen: United Nations: a Working Paper for Restructuring, το οποίο εκφράζει μια πρόταση επαναγραφής του Χάρτη του ΟΗΕ. Το τελευταίο βιβλίο του Benjamin Ferencz, New Legal Foundations for Global Survival, προσφέρει μια σειρά από πρακτικές και νομικές προτάσεις ανασχηματισμού που βασίζονται στο συλλογισμό ότι τα έθνη, οι λαοί και τα άτομα πρέπει να είναι ελεύθερα να ακολουθήσουν τον προορισμό τους με οποιονδήποτε τρόπο θεωρούν εκείνοι ότι αρμόζει -αρκεί να μην θέτει σε κίνδυνο ή να καταστρέφει τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα των άλλων να ζουν με ειρήνη και αξιοπρέπεια.

The Stockholm Initiative on Global Security and Governance 1991. Common Responsibility in the 1990's. (Stockholm: Prime Minister's Office, Stockholm, Sweden.)

Harold Stassen United Nations: a Working Paper for Restructuring. (Minneapolis: Learner Publications Company, 1994.)

Benjamin Ferencz, New Legal Foundations for Global Survival (Oceana Publications, 1994.)

5 The Commission on Global Governance, Our Global Neighbourhood. (New York: Oxford University Press, 1995.)

6 Πολλοί στοχαστές έχουν αναγνωρίσει την πραγματικότητα της ενότητας και έχουν κατανοήσει τις συνέπειές της για την ανάπτυξη της ανθρώπινης κοινωνίας, συμπεριλαμβανομένου και του παλαιοντολόγου Reachard Leaky: "Είμαστε ένα είδος, ένας λαός. Κάθε άτομο πάνω σε αυτή τη γη είναι μέλος του 'homo sapiens sapiens' και οι γεωγραφικές διαφορές που βλέπουμε μεταξύ των λαών είναι απλώς βιολογικές αποχρώσεις στο ίδιο βασικό θέμα. Η ανθρώπινη δυνατότητα για πολιτιστική έκφραση επιδέχεται ανάπτυξη με πολύ διαφορετικούς ζωντανούς τρόπους. Οι συχνά πολύ βαθιές διαφορές ανάμεσα σε αυτές τις πολιτιστικές εκφράσεις δεν θα πρέπει να ειδωθούν ως διχοτομήσεις μεταξύ των ανθρώπων. Αντιθέτως, οι πολιτιστικές εκφράσεις πρέπει να ερμηνευτούν όπως ακριβώς πραγματικά είναι: μια τελική έκφραση του ανήκουν στο ανθρώπινο είδος."

Richard E. Leaky, and Roger Lewin, Origins: What new discoveries reveal about the emergence of our species and its possible future. (New York: Dutton, 1977.)

Σε γενικές γραμμές, οι γραφές του Σόγι Εφέντι προσφέρουν μια λεπτομερή και εκτενή παρουσίαση της ιδέας της ενότητας της ανθρωπότητας. Μία σύντομη περίληψη της ιδέας όπως τη βλέπουν οι Μπαχάι, απαντάται στο The World Order of Baha'u'llah. Shoghi Effendi, The World Order of Baha'u'llah. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1938.) pp. 42-43.

7 Δεν είμαστε οι μόνοι που κάνουμε αυτή την πρόταση. Η Επιτροπή για την Παγκόσμια Διακυβέρνηση γράφει στο Our Global Neighbourhood: "Η πρότασή μας είναι ότι η Γενική Συνέλευση θα πρέπει να συμφωνήσει να οργανώσει ένα Παγκόσμιο Συνέδριο για τη Διακυβέρνηση το 1988, του οποίου οι αποφάσεις να επικυρωθούν και να τεθούν σε εφαρμογή από το 2000."

The Report of the Commission on Global Governance, Our Global Neighbourhood. (New York: Oxford University Press. 1995.) p.351.

8 Δύο αξιώματα που χρησιμοποιούνται ευρέως περιγράφουν αυτή την αρχή. "Το μικρό είναι κι ωραίο," ένα αξίωμα που δημιουργήθηκε στις αρχές του '70 ως οικονομική αρχή, ισχύει εξίσου και στη διακυβέρνηση. Ο Σούμαχερ εξηγεί: "Στις υποθέσεις των ανθρώπων, παρουσιάζεται πάντα η ανάγκη για τουλάχιστον δύο πράγματα ταυτόχρονα, τα οποία εκ πρώτης όψεως φαίνονται ασυμβίβαστα και αποκλείουν το ένα το άλλο. Πάντα χρειαζόμαστε και την ελευθερία και την τάξη. Χρειαζόμαστε την ελευθερία πάρα πολλών μικρών, αυτόνομων ενοτήτων και, την ίδια στιγμή, τη μεθοδικότητα της σε μεγάλη κλίμακα, πιθανόν παγκόσμιας, ενότητας και του συντονισμού."

Schumacher, E.F. Small is Beautiful: Economics as if People Mattered. (New York: Harper and

Row, 1973.) p.65.

"Σκέψου παγκόσμια, πράξε τοπικά," ένα σύνθημα που προωθήθηκε από ενεργά στελέχη της περιβαλλοντικής και κοινοτικής ανάπτυξης, συλλαμβάνει μια προοπτική κατά την οποία η ανάγκη για γενικό παγκόσμιο συντονισμό εξισορροπείται προσεχτικά έναντι της ανάγκης για τοπική και εθνική αυτονομία.

9 [ένα σύστημα παγκόσμιας διακυβέρνησης που] "Όχι μόνο δεν στοχεύει στην υπονόμηση των υπαρχόντων θεμελίων της κοινωνίας, αλλά επιδιώκει να διευρύνει τις βάσεις της, να αναπλάσει τους θεσμούς της μ'έναν τρόπο σύμφωνο με τις ανάγκες ενός συνεχώς μεταβαλλόμενου κόσμου. Δεν συγκρούεται με καμιά θεμιτή αφοσίωση ούτε υπονομεύει ουσιαστικά πιστεύω. Ο σκοπός του δεν είναι ούτε να καταπνίξει τη φλόγα ενός υγειούς και έξυπνου πατριωτισμού στις καρδιές των ανθρώπων, ούτε να καταργήσει το σύστημα της εθνικής αυτονομίας που είναι τόσο σημαντικό αν πρόκειται ν'αποφευχθούν τα δεινά του υπέρμετρου συγκεντρωτισμού. Δεν αγνοεί, ούτε προσπαθεί να καταπιέσει, την ποικιλομορφία της εθνικής προέλευσης, του κλίματος, της ιστορίας, της γλώσσας και της παράδοσης, της σκέψης και των εθίμων, που διαφοροποιούν τους λαούς και τα έθνη του κόσμου. Ζητάει μια ευρύτερη αφοσίωση, μια μεγαλύτερη φιλοδοξία από οποιαδήποτε άλλη που έχει υποκινήσει την ανθρώπινη φυλή. Επιμένει στην καθυπόταξη των εθνικών παρορμήσεων και συμφερόντων στις επιτακτικές απαιτήσεις ενός ενοποιημένου κόσμου. Αποκηρύσσει τον υπέρμετρο συγκεντρωτισμό αφενός και απαρνείται κάθε απόπειρα επιβολής ομοιομορφίας αφετέρου."

Σόγι Εφέντι, *The World Order of Baha'u'llah*. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1974) pp. 41-42. Βλ. Προς τα Έθνη, Εκδόσεις Αηδόνι 1996, σ.24.

10 Ο Σόγι Εφέντι, ο οποίος καθοδηγούσε τότε παγκοσμίως την Μπαχάι κοινότητα γράφοντας το 1930, σκιαγράφησε μερικές από τις λειτουργίες και ευθύνες ενός μελλοντικού παγκόσμιου νομοθετικού σώματος. Μεταξύ άλλων έγραψε: "ένα παγκόσμιο νομοθετικό σώμα, του οποίου τα μέλη, ως θεματοφύλακες ολόκληρης της ανθρωπότητας... θα θέτουν σε εφαρμογή τους νόμους εκείνους που θα απαιτούνται για την οργάνωση της ζωής, την ικανοποίηση των αναγκών και την προσαρμογή των σχέσεων όλων των φυλών και λαών."

Σόγι Εφέντι, *The World Order of Baha'u'llah*. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1974) p. 203.

11 Μπαχάι Διεθνής Κοινότητα. Προτάσεις προς τα Ηνωμένα Έθνη για Αναθεώρηση του Χάρτη. 23 Μαΐου, 1955.

12 Σε όλες τις γραφές Του, ο Μπαχάολλα χρησιμοποιεί τακτικά τους όρους "τάξη", "παγκόσμια τάξη" και "νέα παγκόσμια τάξη" για να περιγράψει τη συνεχιζόμενη και βαρυσήμαντη σειρά αλλαγών στην πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική ζωή του κόσμου. Στα τέλη του 1860, έγραψε: "Η ισορροπία του κόσμου έχει διαταραχτεί από την παλλόμενη επίδραση αυτής της μέγιστης, της νέας Παγκόσμιας Τάξης. Η οργανωμένη ζωή της ανθρωπότητας έχει διαταραχτεί μέσω αυτού του μοναδικού, του θαυμαστού Συστήματος -που παρόμοιό του θνητά μάτια δεν έχουν ποτέ δει."

Μπαχάολλα, *The Kitab-i-Aqdas*. Translated by Shoghi Effendi and a Committee at the Baha'i World Center (Haifa: Baha'i World Centre, 1992.)

13 Αμπντολ-Μπαχά, *The Secret of Divine Civilization*. Trans. Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1957.) p. 24.

14 Ινστιτούτο Έρευνας των Ηνωμένων Εθνών για την Κοινωνική Ανάπτυξη (UNRISD), *States of Disarray: The social effects of globalization*. (London: KPC Group. 1995) pp. 106-109.

15 Υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους, μια τέτοια Επιτροπή, ή ακόμη το ίδιο το Παγκόσμιο Νομοθετικό Σώμα, θα μπορούσε να προχωρήσει στον καθορισμό ορθών και δίκαιων συνόρων για όλα τα έθνη. Όμως όσο αποθαρρυντικό κι αν φαίνεται το έργο αποτελεί ένα σημαντικό μέρος της διαδικασίας οικοδόμησης μιας νέας τάξης. Ο Αμπντολ-Μπαχά έγραψε: "Ο αληθινός πολιτισμός θα ξεδιπλώσει τη σημαία του στα έγκατα της καρδιάς του κόσμου όταν ένας ορισμένος αριθμός

διακεκριμένων και υψηλόφρονων ηγετών -τα λαμπρά παραδείγματα της αφοσίωσης και αποφασιστικότητας- θα ξεσηκωθούν, για το καλό και την ευτυχία όλης της ανθρωπότητας, με ισχυρή αποφασιστικότητα και καθαρό όραμα, για να εδραιώσουν την Υπόθεση της Παγκόσμιας Ειρήνης. Πρέπει να κάνουν την Υπόθεση της Ειρήνης αντικείμενο γενικής συζήτησης και να επιζητήσουν με κάθε μέσο που έχουν στη διάθεσή τους να εδραιώσουν μια Ένωση των εθνών του κόσμου. Πρέπει να συνάψουν μια δεσμευτική συμφωνία και να εδραιώσουν μια συνθήκη, της οποίας οι διατάξεις θα είναι ισχυρές, απαραβίαστες και καθορισμένες. Πρέπει να τη διακηρύξουν σ'όλο τον κόσμο και να πάρουν γι'αυτήν τη συγκατάθεση όλης της ανθρωπίνης φυλής. Αυτό το υπέρτατο κι ευγενές εγχείρημα -η αληθινή πηγή της ειρήνης και της ευημερίας όλου του κόσμου- πρέπει να θεωρηθεί ιερό απ'όλους όσους κατοικούν στη γη. Όλες οι δυνάμεις του κόσμου πρέπει να κινητοποιηθούν για να εξασφαλίσουν τη σταθερότητα και τη μονιμότητα αυτής της Μεγίστης Συνθήκης. Σε αυτή τη Συμφωνία, που περιλαμβάνει τους πάντες, τα όρια και τα σύνορα κάθε έθνους πρέπει να είναι σαφώς καθορισμένα, οι αρχές που διέπουν τις σχέσεις των κυβερνήσεων μεταξύ τους ρητώς διατυπωμένες, και όλες οι διεθνείς συμφωνίες και υποχρεώσεις εξακριβωμένες. Κατά τον ίδιο τρόπο, το μέγεθος του εξοπλισμού κάθε κυβέρνησης πρέπει να είναι αυστηρά περιορισμένο, διότι αν επιτρεπόταν στις πολεμικές προετοιμασίες και στις στρατιωτικές δυνάμεις οποιοδήποτε έθνους ν'αυξηθούν, αυτό θα προκαλούσε την υποψία των άλλων. Η θεμελιώδης αρχή που διέπει αυτή τη σοβαρή Συμφωνία πρέπει να είναι τόσο καθορισμένη που αν μια οποιαδήποτε κυβέρνηση παραβιάσει αργότερα οποιοσδήποτε διατάξεις της, όλες οι κυβερνήσεις της γης να ξεσηκωθούν για να την αναγκάσουν σε πλήρη υποταγή, μάλλον η ανθρωπίνη φυλή σαν ένα όλο πρέπει ν'αποφασίσει, με κάθε δύναμη που έχει στη διάθεσή της, να εξοντώσει εκείνη την κυβέρνηση. Αν εφαρμοστεί αυτή η σπουδαιότατη θεραπεία στο άρρωστο σώμα του κόσμου, αυτό θα ανακουφιστεί από τα δεινά του και θα παραμείνει για πάντα σώο και ασφαλές."

Αμπντολ-Μπαχά, *The Secret of Divine Civilization*. Trans. Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1957) pp. 64-65.

16 Σύμφωνα με ένα πρόσφατο άρθρο στο *The New York Times*, οι φιλανθρωπικές προσφορές στις Ηνωμένες Πολιτείες αυξήθηκαν σε ποσοστό 3,6 τοις εκατό φτάνοντας στα 130 δισεκατομμύρια δολάρια.

Karen W. Arenson, "Charitable Giving Rose 3.6% in 1994, Philanthropy Trust Says," *The New York Times*, Thursday, 25 May 1995, sec.A, p.22.

17 "Σχετικά με το όλο θέμα μιας Διεθνούς Γλώσσας... Εμείς ως Μπαχάι έχουμε μεγάλη αγωνία να δούμε την υιοθέτηση μιας παγκόσμιας βοηθητικής γλώσσας όσο το δυνατόν συντομότερα. Δεν είμαστε οι πρωτεργάτες στην επιλογή κάποιας συγκεκριμένης γλώσσας. Αν οι κυβερνήσεις του κόσμου συμφωνήσουν να χρησιμοποιηθεί διεθνώς μια υπάρχουσα γλώσσα, ή μια κατασκευασμένη καινούργια γλώσσα, εμείς θα το υποστηρίξουμε αυτό ολόκαρδα επειδή επιθυμούμε να παρθεί, όσο το δυνατόν πιο σύντομα, αυτό το βήμα για την ενοποίηση της ανθρωπίνης φυλής."

Σόγι Εφέντι, *Directives of the Guardian*. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust.) p. 39.

Προσφέροντας αυτή την πρόταση, θα θέλαμε να δοθεί προσοχή στον όρο 'βοηθητική'. Οι Μπαχάι διδασκαλίες αποδίδουν αξία και προάγουν την πολιτιστική πολυμορφία, όχι την ομοιομορφία. Σε αυτό το σημείο της ιστορίας, επομένως, δεν οραματιζόμαστε την επιβολή μιας και μόνο γλώσσας παγκοσμίως. Απεναντίας, αυτό που φανταζόμαστε είναι ότι οι λαοί και τα έθνη θα διατηρήσουν τις δικές τους τοπικές και εθνικές γλώσσες ενώ την ίδια στιγμή θα παρακινηθούν να μάθουν μια παγκόσμια γλώσσα. Βεβαίως μια τέτοια παγκόσμια γλώσσα θα πρέπει τελικά να διδαχθεί, ως υποχρεωτικό μάθημα, σε όλα τα σχολεία του κόσμου. Αυτό, όμως, δεν θα πρέπει με κανέναν τρόπο να μειώσει τις θεμιτές εκφράσεις της εθνικής και τοπικής γλωσσικής και πολιτισμικής πολυμορφίας.

18 "Πλησιάζει η μέρα κατά την οποία όλοι οι λαοί του κόσμου θα έχουν υιοθετήσει μία παγκόσμια γλώσσα και μία κοινή γραφή," έγραψε ο Μπαχάολλα στα τέλη του 1800. "Όταν επιτευχθεί αυτό, σε οποιαδήποτε πόλη ταξιδέψει ένας άνθρωπος, θα είναι σαν να πηγαίνει στο ίδιο του το σπίτι."

Shoghi Effendi, trans. *Gleanings from the Writings of Baha'u'llah*. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1983) p. 250. Βλ. Μικρή Επιλογή από τις Γραφές του Μπαχάολλα, Εκδόσεις Αηδόνι 1983, σ. 59

19 Σε μια "ειδική συνεισφορά" στην Αναφορά για την Ανθρώπινη Ανάπτυξη του 1994, ο James Tobin, νικητής το 1981 του βραβείου Νόμπελ στα Οικονομικά, παρατηρεί ότι "ένα μόνιμο κοινό νόμισμα" θα μείωνε πολύ αν όχι όλο το σάλο που συνδέεται σήμερα με το τεράστιο ποσοστό κερδοσκοπίας στις παγκόσμιες αγορές. Παρατηρώντας ότι ένα τέτοιο παγκόσμιο νόμισμα είναι ίσως κάτι πολύ μακρινό, προτείνει ως προσωρινό μέτρο ένα 'διεθνές ομοιόμορφο φόρο' σε επί τόπου συναλλαγές με ξένο συνάλλαγμα.

United Nations Development Programme (UNDP). Human Development Report 1994. A tax on International Currency Transactions. (New York: Oxford University Press.) p.70

20 Η αρχή της συλλογικής ασφάλειας αναπτύχθηκε από τον Μπαχάολλα πριν από έναν αιώνα και παραπάνω σε επιστολές προς τους βασιλιάδες και ηγέτες του κόσμου: "Να είστε ενωμένοι, ω βασιλιάδες της γης, γιατί έτσι θα σταματήσει η θύελλα της διχόνοιας ανάμεσά σας και θα ησυχάσουν οι λαοί σας -ας είστε απ'αυτούς που καταλαβαίνουν. Αν κανείς ανάμεσά σας πάρει τα όπλα εναντίον άλλου, ξεσηκωθείτε όλοι εναντίον του, γιατί αυτό δεν είναι τίποτε άλλο παρά φανερή δικαιοσύνη."

Shoghi Effendi, trans. Gleanings from the Writings of Baha'u'llah. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1976.) p. 254. Βλ. Μικρή Επιλογή από τις Γραφές του Μπαχάολλα, Εκδόσεις Αηδόνι 1983, σ. 61.

21 Αναφορά της Ανεξάρτητης Ομάδας Εργασίας για το Μέλλον των Ηνωμένων Εθνών. The United Nations in its Second Half-Century. (Yale University Press Service, 1995.) p. 16.

22 Glenview Foundation, The Stassen Draft Charter for a New United Nations to Emerge from the Original, to Serve World Peace and Progress for the Next Forty Years. (Philadelphia: Glenview Foundation. 1985.)

Grenville Clark and Louis B. Sohn, World Peace Through World Law. (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1966.)

Keith Hindell, 'Reform of the Nations?' in The World Today: Journal of the Royal Institute of International Affairs. (United Kingdom, Feb. 1992.) Vol. 48, No.2. pp. 30-33. John Logue, 'New World Order Means Reformed U.N.', World Federalist News, July 1992. Benjamin B. Ferencz and Ken Keyes Jr., Planethood: The Key to Your Future. (Coos Bay, Oregon: Love Line Books. 1991.) Boutros-Ghali, Boutros. 1992. An Agenda for Peace: Peace-making and Peace-keeping. Report of the Secretary-General Pursuant to the Statement Adopted by the Summit Meeting of the Security Council, January 31, New York: United Nations.

23 Αυτό δεν σημαίνει ότι τα μέτρα για την απαγόρευση τέτοιων όπλων θα έπρεπε να περιμένουν την πλήρη ανάπτυξη και το σχηματισμό μιας τέτοιας Δύναμης. Υποστηρίζουμε ολόκαρδα τα σημερινά μέτρα για την ανανέωση της Συνθήκης για το Μη-πολλαπλασιασμό των Πυρηνικών Όπλων και τη σταθερή καθιέρωση μιας πλήρους απαγόρευσης δοκιμών, καθώς και οποιεσδήποτε περαιτέρω προσπάθειες για τη μείωση πυρηνικών, χημικών ή και βιολογικών όπλων. Ομοίως, πρέπει να γίνουν δυνατές προσπάθειες για τον περιορισμό και τον έλεγχο συμβατικών όπλων όπως είναι οι νάρκες ξηράς, τα οποία σκοτώνουν ανεξέλεγκτα.

24 Mahbub ul Haq, 1994. Ανώτερος Σύμβουλος στο UNDP. Αρχηγός της Ομάδας που συντάσσει τις ετήσιες Αναφορές Ανθρώπινης Ανάπτυξης του UNDP (Πρόγραμμα του ΟΗΕ για την Ανάπτυξη), οι οποίες έχουν προσφέρει, τα τελευταία χρόνια, νέες αντιλήψεις για τη θεωρία και την πρακτική της ανάπτυξης, συμπεριλαμβανομένης και μιας νέας ιδέας για την ανθρώπινη ασφάλεια.

25 Erskine Childers, ed. Challenges to the United Nations: Building a Safer World. (New York: St. Martin's Press. 1994.) pp. 21-25.

26 John Huddleston, The Search for a Just Society. (Kidlington, Oxford: George Ronald. 1989.)

27 Πριν από 75 χρόνια περίπου ο Αμπντολ-Μπαχά πρόσφερε τις παρακάτω προτάσεις για ένα μελλοντικό παγκόσμιο δικαστήριο: "τα εθνικά συμβούλια κάθε χώρας και έθνους -δηλαδή τα κοινοβούλια- θα πρέπει να εκλέξουν δύο ή τρία άτομα που είναι τα εκλεκτότερα του έθνους τους και είναι καλά ενημερωμένα σχετικά με τους διεθνείς νόμους και τις σχέσεις μεταξύ των κυβερνήσεων και έχουν επίγνωση των ουσιαστικών αναγκών που έχει ο κόσμος της ανθρωπότητας σήμερα. Ο αριθμός αυτών των αντιπροσώπων πρέπει να αντιστοιχεί στον αριθμό των κατοίκων της χώρας. Η εκλογή αυτών των ψυχών που γίνεται από το εθνικό συμβούλιο, δηλαδή το κοινοβούλιο, πρέπει να επικυρωθεί από την ανώτερη βουλή, το κογκρέσο και το υπουργικό συμβούλιο και επίσης από τον πρόεδρο ή μονάρχη έτσι ώστε αυτά τα άτομα να είναι εκλεγμένα από όλο το έθνος και την κυβέρνηση. Το Ανώτατο Δικαστήριο θα συνίσταται από αυτούς τους ανθρώπους και έτσι όλη η ανθρωπότητα θα έχει ένα μερίδιο σε αυτό, διότι κάθε ένας από αυτούς τους εκπροσώπους θα αντιπροσωπεύει πλήρως το έθνος του. Όταν το Ανώτατο Δικαστήριο εκδίδει μια απόφαση για ένα οποιοδήποτε διεθνές ζήτημα, είτε ομόφωνα είτε με πλειοψηφία, δεν θα υπάρξει πια καμιά πρόφαση για τον

ενάγοντα ή πεδίο ένστασης για τον κατηγορούμενο. Σε περίπτωση που μία κυβέρνηση ή έθνος παραμελήσει ή αναβάλει την εκτέλεση της αδιάσειστης απόφασης του Ανώτατου Δικαστηρίου, τα υπόλοιπα έθνη θα εγερθούν εναντίον του, επειδή όλες οι κυβερνήσεις και τα έθνη του κόσμου θα είναι οι υπερασπιστές αυτού του Ανώτατου Δικαστηρίου. Σκεφτείτε πόσο γερή είναι αυτή η βάση! Αλλά με έναν περιορισμένο Οργανισμό ο σκοπός δε θα επιτελεστεί όπως θα όφειλε και θα έπρεπε."

Selections from the Writings of Abdu'l-Baha. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Translated by a Committee at the Baha'i World Centre and by Marzieh Gail. (Great Britain: W&J Mackay Ltd. 1978.) pp. 306-307.

28 Σήμερα, για παράδειγμα, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται σε 1) υποθέσεις που του παραπέμπουν οι διάδικοι από κοινού με ειδική συμφωνία, 2) ζητήματα που αναφέρονται σε κάποια συνθήκη ή ισχύουσα σύμβαση η οποία προβλέπει παραπομπή στο Δικαστήριο, και 3) ειδικές κατηγορίες νομικών διαφορών μεταξύ των Κρατών για τις οποίες έχουν αποδεχτεί ως υποχρεωτική τη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου.

Europa World Year Book 1994. Vol.I. International Court of Justice. p.22

29 Shoghi Effendi, trans. Gleanings from the Writings of Baha'u'llah. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1983) p.260.

"Η πρωταρχική, πιο επείγουσα προϋπόθεση είναι η προώθηση της εκπαίδευσης. Είναι αδιανόητο ένα οποιοδήποτε έθνος να φτάσει στην ευημερία και στην επιτυχία αν δε διευθετηθεί αυτή η ύψιστη, αυτή η θεμελιώδης υπόθεση. Η κύρια αιτία για την παρακμή και την πτώση των λαών είναι η άγνοια. Σήμερα η μάζα των ανθρώπων είναι απληροφόρητη ακόμη και όσον αφορά τις συνηθισμένες υποθέσεις, πόσο λιγότερο όταν πρόκειται να συλλάβει το βάθος των σημαντικών προβλημάτων και περίπλοκων αναγκών της εποχής."

Αμπντολ-Μπαχά, The Secret of Divine Civilization. Trans. Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1957) p.109.

"Αυτή η ίδια διαφορά παρατηρείται και ανάμεσα στα ζώα. Μερικά έχουν γίνει κατοικίδια, έχουν εκπαιδευτεί και άλλα έχουν αφεθεί άγρια. Η απόδειξη είναι σαφής ότι ο κόσμος της φύσης είναι ατελής, ο κόσμος της εκπαίδευσης τέλειος. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος απελευθερώνεται από τις απαιτήσεις της φύσης με την εκπαίδευση και τον πολιτισμό. Συνεπώς, η εκπαίδευση είναι αναγκαία, υποχρεωτική. Αλλά η εκπαίδευση είναι διαφόρων ειδών. Υπάρχει η εκπαίδευση και ανάπτυξη του φυσικού σώματος που εξασφαλίζει δύναμη και εξέλιξη. Υπάρχει η διανοητική εκπαίδευση ή πνευματική μόρφωση για τα οποία έχουν ιδρυθεί τα σχολεία και τα πανεπιστήμια. Το τρίτο είδος εκπαίδευσης είναι εκείνη του πνεύματος. Μέσω της πνοής του Αγίου Πνεύματος ο άνθρωπος υψώνεται στον κόσμο των αρετών και φωτίζεται από τα φώτα των θείων δωρεών. Ο ηθικός κόσμος επιτυγχάνεται μέσω της λάμψης του Ήλιου της Πραγματικότητας και της αναζωογονητικής ζωής του θείου πνεύματος."

Αμπντολ-Μπαχά, σε μια ομιλία που δόθηκε στην εκκλησία του Αγίου Παύλου στις 20 Σεπτεμβρίου 1912. The Promulgation of Universal Peace. p. 329-330.

30 Οι κυβερνήσεις και οι σύμμαχοί τους πρέπει να λάβουν υπόψη τους ότι η υλική ισότητα δεν είναι ούτε εφικτή ούτε επιθυμητή. Η απόλυτη ισότητα είναι μια χίμαιρα. Σε μερικές περιπτώσεις στην πορεία, θα υπάρξει παραταύτα η ανάγκη για έναν εκ νέου καταμερισμό του παγκόσμιου πλούτου. Διότι, πραγματικά, γίνεται όλο και πιο φανερό ότι ούτε ο ανεξέλεγκτος καπιταλισμός προσφέρει την απάντηση. Ως προς αυτό, ο φόρος πάνω στο εισόδημα είναι κατ'αρχήν ένα από τα δικαιότερα μέσα. Πρέπει να υπάρχει επίσης κι ένας ρόλος για την εθελοντική μοιρασιά του πλούτου -τόσο σε ατομικό όσο και σε θεσμικό επίπεδο. Ίσες ευκαιρίες για οικονομική ανάπτυξη και πρόοδο, ωστόσο, πρέπει να ενσωματωθούν στη δομή της νέας τάξης. Τελικά, ο πιο σημαντικός κανονισμός για ένα οποιοδήποτε οικονομικό σύστημα είναι ο ηθικός κανονισμός που αρχίζει μέσα από την καρδιά και το νου των ανθρώπων.

31 Η Ίδρυση του (GEF) είναι ένα αξιόπαινο πρώτο βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση και μπορεί να φανεί χρήσιμο σε τελική ανάλυση, ως ένα από τα εργαλεία που μπορούν να αποτελέσουν τη βάση της χρηματοδότησης του Οδηγού 21, αν επεκταθεί η λειτουργική του κλίμακα και επαναπροσδιοριστεί η αρμοδιότητά του.

32 Παγκόσμια Διάσκεψη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου. Vienna Declaration and Programme of Action. 14-25 June 1993. Vienna, Austria.

33 Μία περαιτέρω εξέταση αυτής της ιδέας απαντάται στο Η Ευημερία της Ανθρωπότητας, μια δήλωση της Διεθνούς Μπαχάι Κοινότητας, του Γραφείου Δημόσιας Πληροφόρησης, που εκδόθηκε το Φεβρουάριο του 1995: "Η δραστηριότητα που συνδέεται πιο στενά με τη συνειδητότητα που διακρίνει την ανθρώπινη φύση είναι η εξερεύνηση της αλήθειας από τον καθένα ξεχωριστά. Η ελευθερία της εξερεύνησης του σκοπού της ύπαρξης και της ανάπτυξης των χαρισμάτων της ανθρώπινης φύσης που την καθιστούν δυνατή απαιτεί προστασία. Οι άνθρωποι πρέπει να είναι ελεύθεροι να γνωρίζουν. Το ότι γίνεται συχνά κατάχρηση αυτής της ελευθερίας και αυτή η κατάχρηση ενθαρρύνεται από στοιχεία της σημερινής κοινωνίας δεν μειώνει καθόλου την ισχύ της ίδιας της παρόρμησης.

Αυτή η χαρακτηριστική παρόρμηση της ανθρώπινης συνείδησης είναι εκείνη που παρέχει την ηθική επίταξη για τη διατύπωση πολλών δικαιωμάτων που περιέχονται στην Οικουμενική Διακήρυξη και στις σχετικές Συμβάσεις. Η καθολική εκπαίδευση, η ελευθερία της διακίνησης, η πρόσβαση στην ενημέρωση και η ευκαιρία για συμμετοχή στην πολιτική ζωή είναι όλα πλευρές της λειτουργίας της που προϋποθέτουν σαφή εγγύηση από τη διεθνή κοινότητα. Το ίδιο ισχύει και για την ελευθερία της σκέψης και του πιστεύω, που περιλαμβάνει τη θρησκευτική ελευθερία καθώς και το δικαίωμα να έχει κανείς άποψη και να εκφράζει αυτές τις απόψεις με τον κατάλληλο τρόπο.

Εφόσον το σώμα της ανθρωπότητας είναι ένα και αδιάιρετο, κάθε μέλος της φυλής γεννιέται στον κόσμο σαν παρακαταθήκη του συνόλου. Αυτή η παρακαταθήκη αποτελεί την ηθική βάση των περισσότερων άλλων δικαιωμάτων -βασικά οικονομικών και κοινωνικών- που τα όργανα των Ηνωμένων Εθνών επιχειρούν παρομοίως να προσδιορίσουν. Η ασφάλεια της οικογένειας και της κατοικίας, η κυριότητα της περιουσίας και το δικαίωμα της προσωπικής ζωής εξυπακούονται όλα ότι ισχύουν για αυτό το καταπίστευμα. Οι υποχρεώσεις από την πλευρά της κοινότητας εκτείνονται μέχρι την προσφορά εργασίας, διανοητικής και φυσικής ιατρικής περίθαλψης, κοινωνικής ασφάλισης, δίκαιης μισθοδοσίας, ανάπαυσης και αναψυχής και πλήθος άλλων εύλογων απαιτήσεων από την πλευρά κάθε μέλους της κοινωνίας.

Η αρχή της συλλογικής παρακαταθήκης δημιουργεί επίσης το δικαίωμα στο κάθε άτομο να απαιτεί ώστε οι πολιτιστικές εκείνες συνθήκες που είναι ουσιαστικές για τη δική του ταυτότητα να απολαμβάνουν της προστασίας εθνικού και διεθνούς νόμου. Όπως ο ρόλος που παίζεται από το σύνολο των γονιδίων στη βιολογική ζωή της ανθρωπότητας και στο περιβάλλον της, ο τεράστιος πλούτος της πολιτιστικής πολυμορφίας που έχει επιτευχθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια είναι ζωτικός στην κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη μιας ανθρώπινης φυλής που βιώνει τη συλλογική της ενηλικίωση. Αντιπροσωπεύει μια κληρονομιά στην οποία πρέπει να επιτραπεί να καρποφορήσει μέσα σε έναν παγκόσμιο πολιτισμό. Από τη μια πλευρά, οι πολιτιστικές εκφράσεις χρειάζεται να προστατευτούν από την ασφυξία που επιφέρουν οι υλιστικές επιδράσεις που κυριαρχούν σήμερα. Από την άλλη πλευρά, πρέπει να μπορέσουν οι πολιτισμοί να αλληλεπιδράσουν μεταξύ τους με

συνεχώς μεταβαλλόμενα πρότυπα πολιτισμού, απαλλαγμένοι από εκμετάλλευση για κομματικοποιημένους πολιτικούς σκοπούς."

Μπαχάι Διεθνής Κοινότητα, Γραφείο Δημόσιας Πληροφόρησης, Η Ευημερία της Ανθρωπότητας. Εκδόσεις Αηδώνι 1995. σ.8-9.

34 Τελικά, ο σεβασμός για τα ανθρώπινα δικαιώματα πρέπει να ξεκινήσει μέσα στην οικογένεια: "Συγκρίνετε τα έθνη του κόσμου με τα μέλη μιας οικογένειας: Η οικογένεια είναι ένα έθνος σε μικρογραφία. Απλώς διευρύνετε τον κύκλο της οικογένειας και θα έχετε ένα έθνος. Διευρύνετε τον κύκλο των εθνών και θα έχετε όλη την ανθρωπότητα. Οι συνθήκες που περιβάλλουν την οικογένεια περιβάλλουν και το έθνος. Τα συμβάντα στην οικογένεια είναι τα συμβάντα στη ζωή του έθνους. Άραγε θα αυξανόταν η εξέλιξη και η πρόοδος μιας οικογένειας αν δημιουργούνταν διχόνοιες ανάμεσα στα μέλη της, τα οποία θα μάχονταν, θα λεηλατούσαν το ένα το άλλο, γεμάτα φθόνο και εκδίκηση για προσβολή, επιζητώντας ατομικό όφελος; Όχι, αυτό θα γινόταν αιτία εξάλειψης της εξέλιξης και της προόδου. Το ίδιο συμβαίνει και στη μεγάλη οικογένεια των εθνών, διότι τα έθνη δεν είναι άλλο παρά ένα άθροισμα οικογενειών. Συνεπώς, όπως η διαμάχη και η διχόνοια καταστρέφουν μια οικογένεια κι εμποδίζουν την εξέλιξή της έτσι καταστρέφονται και τα έθνη κι εμποδίζεται η πρόοδός τους."

Abdu'l-Baha, The Promulgation of Universal Peace. Talks Delivered by Abdu'l-Baha during His visit to the United States and Canada in 1912. Comp. Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1982.) p.157.

35 "Όταν όλη η ανθρωπότητα λάβει τις ίδιες ευκαιρίες στην εκπαίδευση και πραγματοποιηθεί η ισότητα των ανδρών και γυναικών, τα θεμέλια του πολέμου θα καταστραφούν ολότελα. Χωρίς την ισότητα αυτό θα είναι αδύνατον διότι όλες οι διαφορές και διακρίσεις οδηγούν στη διχόνοια και στη διαμάχη. Η ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών οδηγεί στην κατάργηση του πολέμου και η αιτία είναι ότι οι γυναίκες ποτέ δεν θα θέλουν να το επιτρέψουν. Οι μητέρες δεν θα προσφέρουν τους γιους τους σαν θυσία στο πεδίο μάχης μετά από είκοσι χρόνια αγωνίας και στοργικής αφοσίωσης ανατρέφοντάς τους από τη βρεφική ηλικία, άσχετα ποια υπόθεση καλούνται να υπερασπιστούν. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όταν οι γυναίκες αποκτήσουν ισότητα δικαιωμάτων, ο πόλεμος θα παύσει εντελώς για την ανθρωπότητα."

Abdu'l-Baha, The Promulgation of Universal Peace. Comp. Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1982.) pp. 174-175.

36 Ας γίνει άλλη μια φορά γνωστό ότι αν η γυναίκα και ο άντρας δεν αναγνωρίσουν και δεν πραγματοποιήσουν την ισότητα, η κοινωνική και πολιτική πρόοδος εδώ ή οπουδήποτε δεν θα είναι δυνατή. Διότι ο κόσμος της ανθρωπότητας συνίσταται από δύο μέρη ή μέλη: το ένα είναι η γυναίκα, το άλλο ο άντρας. Αν δεν είναι αυτά τα δύο μέλη ίσα σε δύναμη, η ενότητα της ανθρωπότητας δεν μπορεί να καθιερωθεί και η χαρά και η ευτυχία της ανθρωπότητας δεν θα γίνουν πραγματικότητα. Θεού θέλοντος, αυτό θα γίνει έτσι." Από μια ομιλία από τον Αμπντολ-Μπαχά σε Ομοσπονδία Ενώσεων Γυναικών, Σικάγο, Ιλινόις, στις 2 Μαΐου 1912.

Abdu'l-Baha, The Promulgation of Universal Peace. Comp. Howard MacNutt. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1982.) pp. 77.

37 "Ο κόσμος στο παρελθόν κυβερνιόταν διά της βίας και ο άνθρωπος κυριαρχούσε πάνω στη γυναίκα λόγω των πιο δυνατών και επιθετικών ιδιοτήτων του τόσο του σώματος όσο και του μυαλού. Αλλά η ισορροπία ήδη μετατοπίζεται -η δύναμη χάνει τη βαρύτητά της και η νοητική επαγρύπνηση, διαίσθηση και οι πνευματικές ιδιότητες της αγάπης και υπηρεσίας, στις οποίες η γυναίκα είναι δυνατή, αποκτούν ισχύ. Επομένως η νέα εποχή θα είναι μια εποχή λιγότερο αντρική και περισσότερο διαποτισμένη με γυναικεία ιδανικά -ή για να είμαστε πιο ακριβείς, θα είναι μια εποχή στην οποία τα αντρικά και γυναικεία στοιχεία του πολιτισμού θα εξισορροπηθούν πιο ομαλά."

Αμπντολ-Μπαχά, παρατίθεται στο 'Μπαχάολλα και η Νέα Εποχή', Εκδόσεις Αηδώνι, 1986, σ. 181.

38 Αυτή η αρχή ότι οι γυναίκες και τα κορίτσια θα έπρεπε να έχουν προτεραιότητα πάνω στους άντρες και τα αγόρια.. Ομιλώντας το 1912, ο Αμπντολ -Μπαχά είπε: "Διακηρύσσοντας την ενότητα

της ανθρωπότητας [ο Μπαχάολλα] δίδαξε ότι οι άντρες και οι γυναίκες είναι ίσοι ενώπιον του Θεού και ότι δεν μπορεί να γίνει καμιά διάκριση μεταξύ τους. Η μόνη διαφορά ανάμεσά τους τώρα οφείλεται στην έλλειψη εκπαίδευσης και μόρφωσης. Αν δίνεται στη γυναίκα ίση ευκαιρία στην εκπαίδευση, η διάκριση και η εκτίμηση της κατωτερότητας θα εξαφανιστούν. Επιπλέον, η εκπαίδευση των γυναικών έχει μεγαλύτερη σημασία από ό,τι η εκπαίδευση των αντρών, διότι αυτές είναι οι μητέρες της φυλής και οι μητέρες ανατρέφουν τα παιδιά. Οι πρώτες δασκάλες των παιδιών είναι οι μητέρες. Επομένως, πρέπει να μορφωθούν κατάλληλα έτσι ώστε να εκπαιδεύσουν τόσο τους γιους όσο και τις κόρες. Υπάρχουν πολλές διατάξεις στα λόγια του Μπαχάολλα που αναφέρονται σε αυτό.

"Αυτός διακήρυξε την υιοθέτηση της ίδιας σειράς εκπαίδευσης για τον άντρα και για τη γυναίκα. Κόρες και γιοι πρέπει να παρακολουθήσουν την ίδια διδακτική ύλη, προωθώντας έτσι την ενότητα των φύλων."

39 Lawrence H. Summers, Vice President & Chief Economist for the World Bank, Investing in All the People. 1992. Επίσης, USAID. 1989. Technical Reports in Gender and Development. Making the Case for the Gender Variable: Women and the Wealth and Well-being of Nations. Office of Women in Development.

40 Selections from the Writings of Abdu'l-Baha. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Translated by a Committee at the Baha'i World Centre and by Marzieh Gail. (Great Britain: W&J. Mackay Ltd. 1978.) p.302.

41 The Nairobi Forward-Looking Strategies for the Advancement of Women. Υιοθετήθηκε από το Παγκόσμιο Συνέδριο για την Αναθεώρηση και Εξύμνηση των Επιτεύξεων των Ηνωμένων Εθνών για τη Δεκαετία της Γυναίκας: Ισότητα, Ανάπτυξη και Ειρήνη, Ναϊρόμπι, Κένυα, 15-26 Ιουλίου 1985.

42 Selections from the Writings of Abdu'l-Baha. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Translated by a Committee at the Baha'i World Centre and by Marzieh Gail. (Great Britain: W&J. Mackay Ltd. 1978.) p.303.

43 Η διακήρυξη με τον τίτλο "Προς μια Παγκόσμια Ηθική," που εξέδωσε ένα συμβούλιο θρησκευτικών και πνευματικών αρχηγών από κάθε σχεδόν κύρια παγκόσμια θρησκεία και πνευματική κίνηση στη Σύσκεψη του 1993 των Θρησκειών του Κόσμου στο Σικάγο, προτείνει ότι είναι πράγματι δυνατόν για τις θρησκείες του κόσμου να βρουν κοινό έδαφος σχετικά με αυτό το θέμα. Η διακήρυξη δηλώνει: "Πιστοποιούμε ότι μια κοινή ομάδα βασικών αξιών μπορεί να διαπιστωθεί στις διδασκαλίες των θρησκειών και ότι αυτές διαμορφώνουν τη βάση μιας παγκόσμιας ηθικής... Υπάρχουν ήδη παλιές οδηγίες για την ανθρώπινη συμπεριφορά που μπορούν να εντοπιστούν στις διδασκαλίες των θρησκειών του κόσμου και οι οποίες αποτελούν προϋπόθεση για μια βιώσιμη παγκόσμια τάξη."

44 Ο Χρυσός Κανόνας, η διδασκαλία ότι πρέπει να συμπεριφερόμαστε στους άλλους όπως θα επιθυμούσαμε να μας συμπεριφέρονταν οι άλλοι, είναι μια ηθική που επαναλαμβάνεται σε όλες τις μεγάλες θρησκείες:

Βουδισμός: "Μην βλάπτεις τους άλλους με τρόπους που εσύ ο ίδιος θα θεωρούσες βλαπτικούς." Udana-Varqa, 5:18.

Ζωροαστρισμός: "Εκείνη η φύση είναι μόνο καλή όταν δεν θα κάνει σε άλλον εκείνο που δεν είναι καλό για τον εαυτό της." Dadistan-i Dinik, 94:5.

Ιουδαϊσμός: "Μην κάνεις στους συνανθρώπους σου εκείνο που είναι απεχθές σε σένα. Αυτός είναι ο πλήρης Νόμος, όλα τα υπόλοιπα είναι σχόλια." The Talmud, Shabbat, 31a.

Ινδουισμός: "Αυτή είναι η ουσία κάθε πραγματικής δικαιοσύνης: Να συμπεριφέρεσαι στους άλλους όπως θα σου συμπεριφέρονταν και οι άλλοι. Μην κάνεις στο γείτονά σου τίποτα το οποίο δεν θα ήθελες να σου κάνει εκείνος μετά." The Mahabharata.

Χριστιανισμός: "Όπως θα ήθελες να σου συμπεριφέρονται οι άλλοι, να συμπεριφέρεσαι κι εσύ σε αυτούς." Luke 6:31.

Ισλάμ: "Κανείς από σας δεν είναι πιστός εκτός κι αν επιθυμεί για τον αδερφό του εκείνο που

επιθυμεί για τον εαυτό του." Sunnah.

Ταοϊσμός: Ο καλός άνθρωπος "οφείλει να οικτρίζει τις κακόβουλες διαθέσεις των άλλων, να θεωρεί τα κέρδη τους σαν να ήταν δικά του και τις απώλειές του με τον ίδιο τρόπο." The Tai-Shang.

Κομφουκιανισμός: "Ασφαλώς υπάρχει το αξίωμα της στοργικής καλοσύνης: Μην κάνεις στους άλλους εκείνο που δεν θα ήθελες να κάνουν σε σένα." Analects, XV, 23.

Μπαχάι Πίστη: "Δεν θα πρέπει κανείς να επιθυμεί για τους άλλους εκείνο που δεν επιθυμεί για τον εαυτό του, ούτε να υπόσχεται εκείνο που δεν πρόκειται να εκπληρώσει." Gleanings.

45 Shoghi Effendi, The World Order of Baha'u'llah. (Wilmette, Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1938.) p. 202.

46 Baha'u'llah. The Proclamation of Baha'u'llah. (Haifa: Baha'i World Centre. 1978.) p. 113.

47 Baha'u'llah. Tablets of Baha'u'llah. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. Translated by Habib Taherzadeh with the assistance of a Committee at the Baha'i World Centre Haifa: Baha'i World Centre. 1982.) p. 167.

48 Η Επιτροπή για την Παγκόσμια Διακυβέρνηση γράφει: "Καθώς ο κόσμος αντιμετωπίζει την ανάγκη για πεφωτισμένη ανταπόκριση στις προκλήσεις που παρουσιάζονται στα πρόθυρα του νέου αιώνα, ανησυχούμε για την έλλειψη ηγεσίας σε ένα ευρύ φάσμα ανθρωπίνων υποθέσεων. Σε εθνικό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο, μέσα σε κοινότητες και διεθνείς οργανισμούς, σε κυβερνήσεις και μη-κυβερνητικά σώματα, ο κόσμος έχει την ανάγκη μιας αξιόπιστης και βιώσιμης ηγεσίας.

"Χρειάζεται μια ηγεσία που να είναι προ-δραστική, όχι απλώς αντιδραστική, που να είναι εμπνευσμένη όχι απλώς λειτουργική, που αποβλέπει σε μακρινούς στόχους και σε μελλοντικές γενιές για τις οποίες το παρόν διαφυλάσσεται ως κληροδότημα. Χρειάζεται ηγέτες που να γίνονται δυνατοί χάρη στο όραμά τους, να στηρίζονται στην ηθική και να φανερώνουν πολιτικό σθένος που βλέπει πέρα από τις επόμενες εκλογές.

"Αυτό δεν μπορεί να είναι ηγεσία περιορισμένη μέσα σε εσωτερικά τείχη. Πρέπει να ξεπεράσει τη χώρα, τη φυλή, τη θρησκεία, τον πολιτισμό, τον τρόπο ζωής. Πρέπει να περιλαμβάνει μια ευρύτερη προοπτική για τον άνθρωπο, να διαποτίζεται από ένα αίσθημα ενδιαφέροντος για τους άλλους, ένα αίσθημα υπευθυνότητας για την παγκόσμια γειτονιά."

Report of the Commission on Global Governance, Our Global Neighbourhood. (New York: Oxford University Press. 1995.) p. 353.

49 Gleanings from the Writings of Baha'u'llah. Translated by Shoghi Effendi. (Wilmette: Ill.: Baha'i Publishing Trust. 1976.) p.7.

??

??

Κρίσιμη Καμπή για όλα τα Έθνη

Διεθνής Μπαχάι Κοινότητα

18

19

